

Udskriftsdato: 20. december 2025

AFG nr 9855 af 24/08/2021 (Gældende)

Skattefri spaltning - omsættelighedsbegrænsning - indre værdi ikke accepteret som handelsværdi ved fastlæggelse af ombytningsforhold - ikke uafhængige parter

Ministerium: Skatteministeriet

Journalnummer: 20-1182711

Skattefri spaltning - omsættelighedsbegrænsning - indre værdi ikke accepteret som handelsværdi ved fastlæggelse af ombytningsforhold - ikke uafhængige parter

Skatterådet kunne ikke bekræfte, at det planlagte bytteforhold mellem aktionærerne (en forælder og dennes børn) i forbindelse med en skattefri ophørsspaltning kunne baseres på en opgørelse af selskabets indre værdi. Selvom der mellem aktionærerne var indgået en ejeraftale, hvorefter aktionærerne havde forkøbsret til hinandens aktier, og salg af aktier som udgangspunkt kun kunne ske til indre værdi, kunne indre værdi ikke anerkendes som handelsværdien af aktierne, da der reelt ville ske en værdiforskydning mellem aktionærerne, og da der ikke var tale om en transaktion mellem uafhængige parter.

Skatterådet kunne derfor heller ikke bekræfte, at gennemførelsen af en betalingskorrektur med henblik på at udligne forskellen mellem indre værdi pr. skæringsdatoen og vedtagelsesdatoen kunne ske uden beskatning af selskabet eller aktionærerne, ligesom Skatterådet heller ikke kunne bekræfte, at de øvrige betingelser for skattefri ophørsspaltning var opfyldt eller at den ene aktionær efter spaltningen kunne sælge sine A-aktier til sine søskende til indre værdi pr. overtagelsesdatoen.

Skatterådet kunne bekræfte, at den samlede transaktion ikke ville være omfattet af ligningslovens § 3 hvis betingelsen om, at vederlaget for de ombyttede aktier skal svare til handelsværdien af de overførte aktiver og passiver, kunne opfyldes.

Skatterådsmøde 24. august 2021 - SKM2021. 527. SR

Spørgsmål

1. Kan Skatterådet bekræfte, at det planlagte bytteforhold mellem aktionærerne i den påtænkte skattefri ophørsspaltning af H1 opfylder betingelserne i fusionsskattelovens § 15 a, stk. 2, 1. og 2. pkt., såfremt spaltningen gennemføres baseret på en opgørelse af H1's indre værdi pr. [skæringsdato] med en efterfølgende betalingskorrektur mellem de modtagende selskaber, baseret på en opgørelse af H1's indre værdi pr. vedtagelsesdatoen?
2. Kan Skatterådet bekræfte, at gennemførelsen af den under spørgsmål 1 nævnte betalingskorrektur ikke vil medføre indkomst- eller udbyttebeskatning af de modtagende selskaber og ikke vil medføre indkomst- eller udbyttebeskatning af eller gaveafgift for disse selskabers aktionærer?
3. Kan Skatterådet bekræfte, at de øvrige betingelser for en skattefri ophørsspaltning uden tilladelse er opfyldt?
4. Kan Skatterådet bekræfte, at B efter spaltningen kan sælge sine A-aktier i Nyt H1 til sine søskende til indre værdi på overdragelsestidspunktet?
5. Kan Skatterådet bekræfte, at den samlede transaktion ikke vil være omfattet af ligningslovens § 3?

Svar

1. Nej
2. Se sagsfremstilling og begrundelse
3. Nej
4. Nej
5. Ja

Beskrivelse af de faktiske forhold

1. Oplysninger om det nuværende ejerskab af H1

H1's aktiekapital udgør nom. kr. (...) fordelt i nom. kr. (...) A-aktier og nom. kr. (...) B-aktier. Bortset fra, at A-aktierne er stemmetunge, har ingen aktier særlige rettigheder.

Aktierne er ikke omsætningspapirer. Enhver overdragelse af aktier i selskabet er ifølge vedtægterne undergivet bestyrelsens godkendelse.

2. Oplysninger om H1 og koncernen

A og A's børn ejer H1.

Ejerne af H1 har indgået en ejeraftale, som skal sikre Familiens ejerskab af koncernen.

Aktierne i H1 er ikke frit omsættelige. For at sikre Familiens ejerskab har en part, der måtte ønske at sælge sine aktier, pligt til at tilbyde sine aktier til de øvrige aktionærer, som dermed har forkøbsret til aktierne. A's børn skal dog først tilbyde deres aktier til A og derefter til hinanden.

Efter Ejeraftalens pkt. 8 skal kursen på aktier, der overdrages "på tværs" mellem parterne, og herunder A's børn, fastsættes til handelsværdien, hvorved forstås den laveste værdi, der kan godkendes af skattemyndighederne. Det fremgår videre, at handelsværdien ved generationsskifte fastsættes i overensstemmelse med cirkulære nr. 185 af 17. november 1982 om værdiansættelse af aktiver og passiver i dødsboer m.m. og ved gaveafgiftsberegningen (værdiansættelsescirkulæret) eller efter de retningslinjer, der måtte have afløst dette cirkulære.

Punkt 17 i værdiansættelsescirkulæret om værdiansættelse af unoterede aktier blev ophævet ved cirkulære nr. 9054 af 4. februar 2015. Parterne er derfor i udkast til ny ejeraftale (i det følgende benævnt "Ny Ejeraftale") blevet enige om en justeret bestemmelse, hvorefter kursen på aktier ved overgang "på tværs" i Familien skal fastsættes til aktiernes forholdsmæssige andel af indre værdi. Indre værdi er i Ny Ejeraftale defineret som selskabets egenkapital i henhold til selskabets senest godkendte årsregnskab. Bestemmelsen skal sikre, at en udtrædende aktionær ikke får del i eventuelle fremtidige værdier, værdistigninger og mulighed for indtjening, ligesom den skal bidrage til at sikre Familiens fortsatte ejerskab.

Aktierne må ikke pantsættes eller på anden måde stilles til sikkerhed. Enhver ændring af ejeraftalen kræver enighed blandt aktionærerne.

Aktieovergang til livsarvinger

Det fremgår af punkt 8.1 i Ny Ejeraftale, at kursen på aktier, som parterne overdrager i henhold til §§ 6-7 (tilbudspligt ved salg af aktier), skal fastsættes til aktiernes forholdsmæssige andel af selskabets indre værdi. § 8, stk. 1, finder dog ikke anvendelse ved aktieovergang til parternes livsarvinger (Arvelovens § 1).

Arvelovens § 1 omhandler arveladers børn og børns arvinger i nedadstigende linje. Arveladers forældre og forældres børn (søskende) er derimod omtalt i arvelovens § 2, og de er derfor omfattet af hovedreglen i ejeraftalen om overdragelse til indre værdi.

Det er således kun overdragelse i levende live (gave) eller overgang ved død (arv) til børn og deres livsarvinger i efterfølgende generationer, der er undtaget fra pligten til at sælge aktierne i H1 til selskabets indre værdi.

Gaveafgiftskredsen er forskellige steder i lovgivningen og i praksis underlagt særlige regler. Det gælder f.eks. i aktieavancebeskatningslovens § 4, stk. 2, hvor der ved opgørelsen af, om der er tale om hovedaktionæraktier, medregnes aktier, der tilhører ægtefælle, forældre, bedsteforældre, børn, børnebørn og

disses ægtefæller. Det er den nære familie, hvor der som udgangspunkt formodes at være et interessefællesskab. Søkende tilhører ikke gaveafgiftskredsen og den "nære" familie.

Bestemmelsen i Ny Ejeraftale om, at handel kun kan ske til indre værdi (oprindelig ejeraftale: skattekursværdien) er udtryk for, at en udtrædende aktionær ikke skal have del i fremtidig indtjening og dermed have et incitament til at afhænde aktierne. Ved arveovergang til livsarvinger er der ikke samme hensyn, idet arveovergang så at sige er "obligatorisk".

På grund af interessefællesskabet i den nære familie (forældre - børn) er det vurderet, at det ikke er muligt at fastsætte bestemmelser i ejeraftalen om, at næste generation kan arve aktierne til indre værdi.

Dette er baggrunden for, at arveovergang til børn og børnebørn ikke er omfattet af de omsættelighedsbegrænsninger, som bevirker, at aktiernes værdi ved handel mellem søskende ikke kan overstige indre værdi, jf. pkt. 7.7 i ejeraftalerne.

Det er således omsættelighedsbegrænsningerne og den maksimale salgspris ved handel med aktierne "på tværs" af familiegrenene, der indebærer, at aktiernes handelsværdi i denne situation er indre værdi.

3. Oplysninger om den påtænkte spaltning af H1 og det efterfølgende salg af aktier

Aktionæren B (barn af A) ønsker at nedddrosle sin ejerandel i H1.

Det er således planen at foretage en skattefri ophørsspaltning efter fusionsskattelovens § 15 a, stk. 1, 4. pkt., af H1, således at aktiver og forpligtelser overføres dels til et nyt selskab, "Nyt H1", og dels til det af B helejede selskab, H2, som modtagende selskaber.

B modtager således som vederlag for sine aktier i det ophørende selskab, H1, dels aktier i Nyt H1 og dels de aktiver og forpligtelser, der tilføres H2. I forbindelse med spaltningen forhøjes anpartskapitalen i H2.

De øvrige aktionærer i H1 får som vederlag for deres respektive aktier i H1 det samme antal aktier i Nyt H1. Aktiekapitalen i Nyt H1 vil således blive mindre end aktiekapitalen i H1.

Nyt H1 skal overtage samtlige de aktiver og forpligtelser, som ikke overtages af H2.

Den endelige størrelse og fordeling af aktiver m.v. vil blive fastlagt i forbindelse med udarbejdelsen af det endelige spaltningsregnskab. Spaltningen planlægges gennemført som en skattefri ophørsspaltning uden tilladelse med regnskabsmæssig og selskabsretlig skæringsdato pr. [skæringsdato].

Aktiernes værdi vil blive opgjort til indre værdi pr. skæringsdagen, således at bytteforholdet mellem aktionærerne i det ophørende selskab opgøres på grundlag af selskabets indre værdi.

Der vil blive udarbejdet et spaltningsregnskab pr. [skæringsdato], som vil indgå i spaltningsplanen og danne grundlag for spaltningen selskabsretligt og regnskabsmæssigt.

I overensstemmelse med selskabsskattelovens § 31, stk. 5, 5. pkt., vil der blive foretaget delperiode-opgørelser for H1 og selskabets sambeskattede selskaber med skæring pr. dagen for den endelige vedtagelse af spaltningen, da H1 ikke opfylder betingelserne i selskabsskattelovens § 31, stk. 5, sidste pkt., for at tillægge spaltningen skattemæssigt tilbagevirkende kraft i forhold til sambeskatningen. Den skattemæssige spaltningsdato for H1 vil således i medfør af fusionsskattelovens § 5, stk. 3, skulle fastsættes til den dato, hvor koncernforbindelsen ophører, hvilket vil være tidspunktet for den selskabsretlige vedtagelse af spaltningen, jf. SKM2010. 625. SR.

Spaltningen forventes vedtaget, når H1's regnskab for [regnskabsår] foreligger.

Med henblik på at opfylde betingelserne i fusionsskattelovens § 15 a, stk. 2, 1.-3. pkt., på tidspunktet for vedtagelsen af spaltningen, vil der - efter spaltningens vedtagelse - blive udarbejdet et "skattemæssigt" spaltningsregnskab baseret på en opgørelse af H1's indre værdi pr. vedtagelsestidspunktet. Da spaltningens vilkårene ikke selskabsretligt kan ændres på dette tidspunkt, vil en eventuel forskydning i bytteforholdet mellem aktionærerne eller i fordelingen mellem aktiver og passiver (i forhold til spaltningsregnskabet pr. [skæringsdato]) blive justeret ved en betalingskorrektur mellem de modtagende selskaber. Aftalen om betalingskorrektur vil være indeholdt i et mellem parterne aftalt skatteforbehold. Erhvervsstyrelsen har på forhånd tilkendegivet, at den påtænkte betalingskorrektur ikke vil give anledning til selskabsretlige problemer.

Det er endvidere et led i planen, at B efter spaltningen skal sælge sine A-aktier i Nyt H1 til sine søskende.

Denne overdragelse vil ligeledes, i overensstemmelse med Ny Ejeraftale ske til den forholdsmæssige del af selskabets indre værdi.

Spørgers opfattelse og begrundelse

Spørgsmål 1

Ved en skattefri ophørsspaltning uden tilladelse er det en betingelse, at der ikke sker formueforskydning mellem aktionærerne i det indskydende selskab, jf. fusionsskattelovens § 15 a, stk. 2, 1. pkt., at værdien af de tildelte aktier med tillæg af en eventuel kontant udligningssum svarer til handelsværdien af de overførte aktiver og passiver, jf. fusionsskattelovens § 15 a, stk. 2, 2. pkt., samt, at forholdet mellem aktiver og forpligtelser, der overføres til de modtagende selskaber, svarer til forholdet mellem aktiver og forpligtelser i det indskydende selskab, jf. fusionsskattelovens § 15 a, stk. 2, 3. pkt. Disse betingelser omtales i det følgende som henholdsvis "værdiforskydningskravet", "handelsværdikravet" og "balancetilpasningskravet".

Det er spørgernes opfattelse, at den af spørgerne planlagt anvendte værdiansættelsesmetode opfylder disse krav.

Fastsættelsen af vederlaget ved spaltningen

Ved den planlagte spaltning af H1 skal B have et vederlag for sine aktier, der svarer til det vederlag, B ville kunne opnå ved et salg af aktierne i H1.

Ved salg af aktierne vil B kunne opnå en salgssum, der modsvarer aktiernes handelsværdi. Denne handelsværdi opgøres på grundlag af værdien af aktiver og passiver i selskabet, men påvirkes nødvendigvis af de omsættelighedsbegrænsninger og den maksimalt opnåelige pris, der fremgår af Ejeraftalerne.

Det svarer f.eks. til den situation, at en fast ejendom i en servitut er bebyrdet med en pligt for ejeren til at sælge ejendommen til kommunen til en forud fastsat pris. Selv om ejendommen uden denne byrde kunne sælges for en højere pris, kan ejeren ikke opnå en højere pris end prisen ifølge servitutten, når ejendommen senere sælges til kommunen. Prisen ifølge servitutten er således handelsværdien for den pågældende ejendom.

B har en interesse i at opnå den højest mulige pris for sine aktier i H1, men ejeraftalen hindrer, at B kan få mere, end hvad der svarer til aktiernes forholdsmæssige andel af den indre værdi af H1.

Det hedder i Den Juridiske Vejledning 2020-2 punkt C. D. 6.1.3.2. :

"Aktionærerne i det indskydende selskab skal modtage aktier i de modtagende selskaber af samme værdi, som deres aktier i det indskydende selskab havde. Ved spaltningen må der således ikke overføres værdier

mellem aktionærerne. Dette fordrer, at der sker en korrekt værdiansættelse af de aktiver og passiver, der fordeles." (Vores understregning).

B skal således modtage vederlag for sine aktier, der svarer til *værdien af aktierne i det indskydende selskab*. Som nævnt i indledningen, er det således afgørende, at B modtager et vederlag for sine aktier, der svarer til den værdi, B kunne have fået ved salg af aktierne.

Dette indebærer, som nævnt, at B ikke kan få mere for aktierne ved et salg end den forholdsmæssige andel af selskabets indre værdi. Hvis B skulle vederlægges med mere end indre værdi, ville B blive begunstiget i forhold til værdien af sine aktier, og formueforholdet mellem parterne ville blive forrykket.

I og med at der er tale om et vederlag for B's aktier i det indskydende selskab, har omsættelighedsbegrænsningen og den maksimalt opnåelige pris ifølge ejerftalen nødvendigvis afgørende betydning for spaltningsskatten.

Den ovenfor nævnte bemærkning i afsnit C. D. 6.1.3.2 er en generel bemærkning, der gælder, hvad enten en spaltning sker med eller uden tilladelse.

Opgørelsen af værdien af aktiver og passiver er et middel eller element i værdiansættelsen af aktierne i det indskydende selskab. Når omsættelighedsbegrænsninger indebærer, at B ikke kan få mere end en forholdsmæssig andel af indre værdi for sine aktier, er det naturligt de aktiver og passiver, der indgår i beregningen af indre værdi, der skal værdiansættes ved opgørelsen af B's vederlag.

Lovteksten skal altså ikke forstås således, at omsættelighedsbegrænsninger skal tillægges vægt, hvis der søges om tilladelse til spaltning, mens der skal ses bort fra omsættelighedsbegrænsninger, hvis det objektive regelsæt benyttes.

I spørgsmål 4 i anmodningen om bindende svar er der spurgt til, om B efter spaltningen kan sælge sine A-aktier til sine søskende til indre værdi på overdragelsestidspunktet.

Ved besvarelsen af dette spørgsmål kan Skattestyrelsen ikke henholde sig til ordlyden af FUL § 15a, stk. 2, 2. pkt., men må foretage en selvstændig vurdering af omsættelighedsbegrænsningen og den maksimalt opnåelige pris for B's aktiepost.

Det er vores opfattelse, at de to spørgsmål må besvares på samme måde.

Den objektive model for spaltninger blev indsat i FUL ved lov nr. 343 af 18. april 2007. Formålet med objektivering af reglerne om skattefri omstrukturering af selskaber var (L 110 fremsat den 13. december 2006 - Almindelige bemærkninger):

"at give selskaber og koncerner en mere enkel adgang til at omstrukturere skattefrit. Forslaget betyder, at det for mange virksomheder ikke længere vil være nødvendigt at søge SKAT om tilladelse til en skattefri omstrukturering. Dermed vil virksomhederne kunne spare administration og ressourcer."

Værnsreglerne er ifølge de almindelige bemærkninger "udformet, så de kan varetage de samme hensyn, som i dag påses i tilladelsessystemet, og som ligger bag de vilkår, der stilles i tilladelsespraksis." (Vores understregning).

Det hedder videre i de almindelige bemærkninger, at:

"Det foreslås, at det skal være en betingelse for at kunne omstrukturere skattefrit uden tilladelse, at værdien af vederlagsaktierne med tillæg af et eventuelt kontantvederlag skal svare til handelsværdien af de ombyttede aktier henholdsvis de tilførte aktiver og passiver. Der er ikke hermed tilsigtet ændringer i

de gældende regler og praksis om ombytningsforholdet ved skattefrie omstruktureringer, der gennemføres med tilladelse".

Ved objektiveringen har man således ønsket at opstille de samme værnsregler, som - efter en konkret vurdering - blev stillet (og som os bekendt stadig stilles) i tilladelsespraksis. Der er derimod ikke belæg for at antage, at vederlaget i en spaltning skal opgøres anderledes i en spaltning uden tilladelse end i en spaltning med tilladelse.

Tilladelsespraksis blev opretholdt i 2007 sideløbende med indførelsen af den objektive model, idet det gav mulighed for, at SKAT kunne foretage en individuel vurdering af, om en værnsregel efter en konkret vurdering kunne lempes eller ikke bringes i anvendelse, men de værnsregler, der gjaldt i tilladelsespraksis, blev objektiveret og fastsat i loven og skulle dermed alle opfyldes, hvis skatteyder ønskede at benytte den objektive model. Værnsreglerne var - og er - imidlertid de samme.

De specielle bemærkninger til FUL § 15a indeholder ikke selvstændige bemærkninger til FUL § 15a, stk. 2, 2. pkt.

FULs regler om omstruktureringer implementerer fusionsdirektivet (Rådets direktiv af 23. juli 1990 - 90/434/EØS) og skal fortolkes i overensstemmelse med direktivet.

I artikel 8, stk. 2, fastsætter direktivet følgende:

"Medlemsstaterne gør anvendelsen af stk. 1 [om skattefrie fusioner, spaltninger og ombytning af aktier] betinget af, at selskabsdeltageren ikke tillægger de modtagne aktier eller anparter en højere skattemæssig værdi end den, de ombyttede aktier eller anparter havde umiddelbart inden fusionen, spaltningen eller ombytningen af aktier." (Vores understregninger).

Sætningen er gentaget i artikel 8, stk. 4, i fusionsdirektivet af 19. oktober 2009 (2009/133/EØS).

Der kan således efter vores opfattelse hverken med hjemmel i FUL § 15a, stk. 2, 2. pkt., og denne bestemmelses forarbejder eller fusionsdirektivet foretages en anden opgørelse af ombytningsforholdet mellem aktierne i det indskydende selskab og vederlagsaktierne ved en skattefri spaltning uden tilladelse end ved en skattefri spaltning med tilladelse, idet aktierne i begge situationer skal fastsættes, så (her) B modtager et vederlag, der svarer til værdien af B's aktier i (det ophørende) H1. Denne værdi svarer til B's forholdsmæssige andel af indre værdi, jf. Ny Ejeraftales punkt 8.1.

Værdiansættelsen

Om selve værdiansættelsen bemærkes følgende:

Det er Familiens mål, at aktierne skal bevares på Familiens hænder, og familiemedlemmer har derfor pligt til at tilbyde sine aktier til Familien, hvis de ønsker at udtræde af koncernen. Aftalen om udtræden til indre værdi skal sikre, at en udtrædende part ikke får del i virksomhedens fremtidige indtjening, ligesom det medvirker til at gøre det muligt for Familien at overtage aktieposter fra udtrædende medlemmer.

I Ejeraftalen er det fastsat, at kursen skal fastsættes til den lavest mulige værdi. 1982-cirkulærets pkt. 17 er senere ophævet, og familien har derfor aftalt at anvende indre værdi som værdiansættelse.

Aftalen om værdiansættelse til indre værdi skal også gælde fremtidige overdragelser mellem familiegrenene, men ikke generationsskifte i lige linje (til gaveafgiftskredsen), jf. pkt. 8.2 i Ny Ejeraftale.

Gaveafgiftskredsen er alene undtaget fra pligten til at overdrage til indre værdi, da det er vurderet ikke at være muligt pga. skatte- og afgiftsreglerne.

Ved værdiansættelsen af H1 skal der endvidere henses til, at aktierne ikke er frit omsættelige, men skal tilbydes de øvrige aktionærer. Der er endvidere tale om minoritetsaktier. Endelig skal det understreges, at aftalen om at sælge til indre værdi "på tværs" af familiegrenene gælder for alle familiemedlemmer. Ingen i Familien kan således på forhånd vide, hvem der måtte ønske at udtræde af koncernen.

Praksis vedr. 19. maj 1993-kurssager

I praksis lægges der stor vægt på omsættelighedsbegrænsninger og begrænsninger i ejeraftaler, når unoterede aktier skal værdiansættes.

Ligningsrådets og Landsskatterettens afgørelser om 19. maj 1993-indgangsværdier udtrykker således en fast praksis for at tillægge vedtægtsbestemmelser betydning for kursfastsættelsen, jf. følgende refererede afgørelser.

TfS 1994.632 LR. En aktionær spurgte, om han kunne anvende kurs 4.636,7 som skattemæssig handelsværdi pr. 19. maj 1993. Ligningsrådet fastsatte imidlertid værdien til kurs 405, idet rådet lagde afgørende vægt på, at de øvrige aktionærer havde forkøbsret til aktierne til bogførte værdier (hvilket måtte forstås som regnskabsmæssig indre værdi uden goodwill opgjort til kurs 405).

TfS 1995.554. En aktionær spurgte, om han kunne anvende kurs 769 som skattemæssig handelsværdi pr. 19. maj 1993. Ligningsrådet fastsatte imidlertid værdien til kurs 208, idet rådet lagde afgørende vægt på, at de øvrige aktionærer havde forkøbsret til aktierne til indre værdi.

TfS 1996.182 LSR. Vedtægterne bestemte, at anpartshaveren var uberettiget til at overdrage sin anpart, så længe han fortsat var ansat. Såfremt ansættelsen ophørte, var anpartshaveren forpligtet til at lade sig indløse. I øvrigt bestemte vedtægterne, at alle overdragelser skulle ske på basis af selskabets indre værdi uden hensyntagen til goodwill. Anpartshaveroverenskomsten fastsatte tilsvarende bestemmelser. I sagen var der ikke uenighed om, at bestemmelserne om salgspflicht ved fratræden i vedtægter og aktionæroverenskomst skulle anvendes som grundlag for anparternes indgangsværdi pr. 19. maj 1993. Sagen angik således alene en fortolkning af, hvilket regnskab der skulle indgå i vedtagne/aftalte beregningsregler. Landsskatteretten bemærkede, at *"anparterne i det foreliggende tilfælde kun kunne sælges til den kurs, der var lagt fast i anpartshaveroverenskomsten, og anparterne kunne ikke handles til andre priser eller til udenforstående. Retten fandt, at anparternes handelsværdi pr. 19/5 1993 ... måtte fastsættes med udgangspunkt i regnskabet 31/12 1992 som foreskrevet i anpartshaveroverenskomsten."*

TfS 1997.642 LSR. En udarbejdet syn- og skønrapport fastslog handelsværdien af aktierne til kurs 700. Af vedtægterne fremgik, at de øvrige aktionærer havde forkøbsret til den kurs, der modsvarede aktiens indre værdi. Indre værdi var af repræsentanten opgjort til kurs 387. Under sagen var det endvidere oplyst, at der var foretaget 2 handler, og at der var afgivet et salgstilbud på kurser mellem 149 og 428. Landsskatteretten udtalte, at det på baggrund af den fremlagte syns- og skønserklæring kunne lægges til grund, at handelsværdien af selskabets aktier ved salg til tredjemand pr. 19. maj 1993 svarede til kurs 700. Værdien af de omhandlede aktier fandtes imidlertid tillige at skulle fastsættes under hensyn til bestemmelsen i vedtægterne, som ifølge Landsskatteretten måtte forstås således, at de øvrige aktionærer havde forkøbsret til aktierne til en kurs opgjort til den regnskabsmæssige indre værdi. Da handelskursen ifølge syns- og skønrapporten (kurs 700) udgjorde en højere kurs end kursen ifølge de stedfundne handler og salgstilbuddet, fandt Landsskatteretten, at der ikke kunne lægges vægt på handlerne og salgstilbuddet. Landsskatteretten lagde til grund, at de øvrige aktionærer den 19. maj 1993 ville have udnyttet deres forkøbsret, hvis denne ret var blevet aktuel på dette tidspunkt. Værdien af aktier pr. 19. maj 1993 kunne derfor ikke overstige kurs 387 (indre værdi) som opgjort af repræsentanten.

Afgørelsen illustrerer, at Landsskatteretten lægger stor vægt på vedtægtsbestemmelserne, og at der foretages en konkret vurdering af de skete handler. Foreligger der en syns- og skønsrapport eller konkrete handler, der indikerer, at vedtægtskursen er lavere end handelsværdien, lægges vedtægtskursen til grund. Det antages således, at de øvrige aktionærer som følge af favørkursen ville have udnyttet deres ret til at erhverve aktierne.

TfS 1998.244 LSR omhandler en anden type vedtægtsbestemmelse, hvorefter det var bestemt, at aktieoverdragelse alene kunne ske med bestyrelsens samtykke. Der var spurgt, om kurs 625 kunne anses som handelsværdien pr. 19. maj 1993. Selskabets vedtægter bestemte, at overgang af aktier krævede bestyrelsens forudgående samtykke. Selskabets bestyrelse havde bemyndigelse til at erhverve egne aktier. Vederlaget ved en sådan erhvervelse måtte ikke afvige mere end 10 % fra den i henhold til seneste regnskab beregnede indre værdi. Bestyrelsen formidlede endvidere kontakt mellem sælgende aktionærer og interesserede købere, og på forespørgsel oplyste selskabet den pris, hvortil selskabet opkøbte egne aktier. I en periode i 1992-1994 var der foretaget 17 handler til en kurs, der varierede mellem 135 og 200. 10 af disse handler var selskabets opkøb af egne aktier. Under sagens behandling blev der afholdt syn og skøn, der fandt, at handelsværdien for A-aktierne var kurs 605 og for B-aktierne kurs 550. Vedtægternes indhold fandtes at påvirke kursen i såvel opad (forestående børsnotering) som nedadgående (samtykke) retning, således at den samlede effekt var neutral.

Landsskatteretten lagde til grund, at bestyrelsen ikke havde andet grundlag for at øve indflydelse på prisfastsættelsen ved en aktieoverdragelse end vedtægtsbestemmelsen om samtykke til aktieoverdragelser, og retten var betænkelig ved at antage, at bestyrelsen efter vedtægtsbestemmelsen havde ret til at nægte samtykke til en overdragelse af selskabets aktier alene med henvisning til en aftalt købesums størrelse. Herefter og særlig henset til den foreliggende udførlige syns- og skønsrapport fandt retten, at der ikke var fornødent grundlag for at lægge afgørende vægt på de stedfundne handler, idet prisfastsættelsen ved disse handler under de foreliggende omstændigheder ikke kunne antages at være et sikkert udtryk for aktiernes reelle værdi, men nærmere fastsat svarende til den favørkurs, som selskabet opkøbte egne aktier til. Da selskabets vedtægter ikke indeholdt bestemmelser om forkøbsret eller køberet for selskabets aktionærer eller andre til en favørkurs, blev skønsrapportens kursangivelser lagt til grund.

Et krav om samtykke kan således påvirke kursen i nedadgående retning, men i det konkrete tilfælde var den ikke kombineret med en køberet eller en forkøbsret, ligesom bestyrelsen næppe kunne undlade at give samtykke alene med henvisning til den aftalte overdragelsessum.

Det fremgår af Højesterets dom i TfS 2000.560 H, at værdien af en mindretalsaktiepost i et selskab pr. 19. maj 1993 kan være påvirket af begrænsninger i aktiernes omsættelighed i henhold til selskabets vedtægter og aktionæroverenskomster (nu ejeraftaler), men at alternative muligheder for afståelse uden begrænsning, som aktionærene samlet kunne have en fælles interesse i at gennemføre, tillige havde betydning for værdiansættelsen. Det fremgår videre af dommen, at udtrykket "aktiernes handelsværdi" efter bestemmelsens formål (overgangsbestemmelsen om overgang fra skattefrihed til skattepligt af aktieavancer optjent efter 19. maj 1993) måtte forstås som handelsværdien af den enkelte aktionærs aktier. Der måtte ved vurderingen af betydningen af omsættelighedsbegrænsninger tages hensyn til overgangsbestemmelsens formål, som var at undgå at beskatte aktieavancer, som var optjent før lovens skæringsdag.

I SKM2008. 32. Ø stadfæstede Østre Landsret skattemyndighedernes skøn over værdien af en aktiebeholdning pr. 19. maj 1993. Skattemyndighederne lagde afgørende vægt på, at aktierne var underlagt tidsubegrænsede omsættelighedsbegrænsninger, hvorefter overdragelse alene kunne ske med skriftlig tilladelse fra selskabet og kun til en nærmere afgrænset kreds af tilladte ejere. Enhver tilladt ejer var underlagt de samme omsættelighedsbegrænsninger, som var gældende for sagsøger. Både sagsøger og en anden tilladt ejer var forpligtet til at tilbagesælge samtlige sine aktier til selskabet i en række nærmere

præciserede tilfælde til en pris, der var fastsat i tilbagekøbsaftalen med selskabet, og som sagsøger ikke havde indflydelse på. Retten fandt det ikke sandsynliggjort, at det den 19. maj 1993 kunne anses for realistisk, at de pågældende aktier på daværende tidspunkt eller senere ville kunne sælges til en værdi, der var højere end den kurs, der var fastsat i tilbagekøbsaftalen.

I 19. maj-kurssagerne er det efter Højesterets dom i år 2000 tillagt betydning, at overgangsreglen havde til formål at undgå at beskatte avancer, som reelt var optjent før indførelsen af skattepligt på aktieavancer. Dette har i konkrete situationer medført en vis tilbageholdenhed med at anerkende omsættelighedsbegrænsninger i situationer, hvor det ikke har kunnet udelukkes, at selskabet i sin helhed ville kunne sælges til en højere pris, hvis det var i alle aktionærers interesse at sælge virksomheden til tredjemand. Sådanne helt konkrete afgørelser begrundes imidlertid ikke, at der i andre situationer skulle gælde et generelt krav om, at man skal bortse fra omsættelighedsbegrænsninger og maksimalt opnåelige priser, blot fordi der er en teoretisk mulighed for, at virksomheden engang i fremtiden kan sælges samlet. Det er at strække Højesteretsdommen alt for vidt.

Ved vurdering af præjudikatsværdien af 19. maj-kurssagerne er det i øvrigt vigtigt at have for øje, at der var tale om en helt anden situation end den foreliggende, idet der pr. 19. maj 1993 skulle fastsættes en indgangsværdi ved overgang fra skattefrihed til skattepligt på aktieavancer (en skattemæssig anskaffelsessum). Der skulle således foretages en værdiansættelse på et tidspunkt, hvor aktionæren ikke stod foran et aktuelt salg af aktier. Aktionæren var interesseret i en så høj værdiansættelse som muligt, idet dette ville reducere avancen ved en afståelse af aktierne i fremtiden.

Selv i denne situation blev omsættelighedsbegrænsninger med aftalte kurser imidlertid tillagt betydelig vægt, således at disse faktorer - imod aktionærens (skatteydere) ønske - påvirkede værdien i nedadgående retning.

B står - i modsætning til situationen ved 19. maj-kurssagerne - ved en ophørsspaltning af H1 i den situation, at B aktuelt skal afstå aktierne i det indskydende selskab mod at få et vederlag, der svarer til det vederlag, B kunne få for aktierne ved salg efter bestemmelserne i ejeraftalen. B har dermed ikke mulighed for efterfølgende at få en yderligere fortjeneste ved et samlet salg. Det er ved fastsættelsen af værdien af en mindretalsaktiepost den enkelte aktionærs (her B's) aktier, der skal vurderes. Det afgørende er dermed, hvad B kan få for sine aktier her og nu, hvor B skal have reduceret sin ejerandel, og det er ikke relevant ved denne vurdering at inddrage, hvordan der i fremtiden måtte blive disponeret over de øvrige, "tilbageværende" aktionærers aktier.

Hvorvidt der i kommende generationer måtte foreligge en teoretisk mulighed for et samlet salg af H1 er ikke relevant ved bedømmelsen af den foreliggende spaltning.

Der er udstedt et genoptagelsescirkulære i tilknytning til Højesterets dom i TfS2000. 560, jf. TfS2001. 431. Ifølge genoptagelsescirkulæret skal handelsværdien fastsættes efter en konkret vurdering af værdien af den enkelte aktionærs aktier under hensyntagen til eventuelle omsættelighedsbegrænsninger. Der skal tages hensyn til, om det for den enkelte aktionær var realistisk at påregne, at aktierne - eventuelt på et senere tidspunkt - ville kunne afstås uden begrænsninger.

Som tidligere nævnt, er der for B tale om en aktuel afståelse af aktierne i det ophørende H1, hvor bestemmelserne i Ny Ejeraftale (og tidligere ejeraftale) indebærer, at B kun kan opnå et vederlag for aktierne svarende til den forholdsmæssige andel af selskabets indre værdi. Det er således uden betydning, om aktierne i et eventuelt hypotetisk scenarie ville kunne afstås uden begrænsninger på et senere tidspunkt, men det er også helt og aldeles urealistisk, at dette ville kunne ske. I så fald ville B jo heller ikke have afstået sine aktier på nuværende tidspunkt.

SKM2008. 32 Ø, der også er en 19. maj-kurssag, illustrerer i øvrigt klart, at praksis om at tillægge omsætteligheds-begrænsninger betydelig vægt ikke generelt er underkendt med TfS2000. 560 H.

Det ses således af Skatteministeriets procedure gengivet i SKM2008. 32 Ø, at ministeriet anfører, at:

"Det følger af retspraksis, at "klausulkursen" pr. 19. maj 1993 er afgørende, når den pågældende ikke har ført bevis for, at han på dette tidspunkt havde reel mulighed for at sælge sine aktier til en højere kurs, og han på dette tidspunkt heller ikke havde grundlag for at formode, at han ved at vente med at sælge ville have realistisk udsigt til at kunne opnå en højere kurs end den til enhver tid gældende "klausul-kurs". (Vores understregning).

Skatteyder var således ifølge Skatteministeriet bundet af omsættelighedsbegrænsninger, herunder med hensyn til afståelseskurs, der i sagen er benævnt "klausulkurs".

Skatteyder gjorde heroverfor gældende, at der efter Højesterets dom fra 2000 skulle tages hensyn til muligheden for et samlet salg af alle aktionærers aktier til en højere kurs.

Østre Landsret gav imidlertid Skatteministeriet medhold i, at der skal lægges vægt på omsættelighedsbegrænsning og "klausulkurs".

Det skete med følgende begrundelse:

"Det følger af den af sagsøgeren underskrevne tilbagekøbsaftale, at de omhandlede aktier den 18. maj 1993 var underlagt tidsbegrænsede omsættelighedsbegrænsninger, hvorefter der alene kunne ske overdragelse af aktierne med skriftlig tilladelse fra selskabet, og kun til en nærmere afgrænset kreds af tilladte ejere. Enhver tilladt ejer var underlagt de samme omsættelighedsbegrænsninger, som var gældende for sagsøgeren. (...)

Sagsøgeren har forklaret, at han ikke havde indflydelse på selskabets dispositioner på koncernniveau, herunder på fastlæggelsen af den i tilbagekøbsaftalens pkt. 8 fastsatte værdi af aktierne. Sagsøgeren har endvidere forklaret, at der aldrig forud for 2000 havde været fremsat et tilbud om køb af aktier til en kurs, der var højere end kursen i henhold til tilbagekøbsaftalen. Det er ikke dokumenteret, at der i øvrigt på noget tidspunkt forud for 2000 er sket overdragelse af aktier ejet af medarbejdere til en kurs, der var højere end den i tilbagekøbsaftalen fastsatte kurs.

De udokumenterede oplysninger fra sagsøgerens revisor om forhandlinger i begyndelsen af 1990'erne om et samlet salg af aktierne i G1 Group Inc. kan ikke føre til en antagelse om, at der den 18. maj 1993 var en realistisk udsigt til, at sagsøgeren kunne sælge sine aktier til en højere kurs end angivet i tilbagekøbsaftalen. (...)

På denne baggrund og efter en samlet vurdering af de omsættelighedsbegrænsninger, der var gældende for de omhandlede aktier findes det ikke sandsynliggjort, at det den 18. maj 1993 kunne anses for realistisk, at de pågældende aktier, på daværende eller et senere tidspunkt, ville kunne sælges til en værdi, der var højere end den i tilbagekøbsaftalens pkt. 8 fastsatte kurs."

Med disse præmisser i SKM2008. 32 Ø er det således en kendsgerning, at der fortsat skal lægges betydelig vægt på aftalte omsættelighedsbegrænsninger.

På baggrund af ovenstående er det således konklusionen, at 19. maj-kurssagerne, herunder Højesterets dom fra 2000 og Østre Landsrets dom fra 2008, understøtter, at skattemyndighederne i praksis tillægger omsættelighedsbegrænsninger og maksimalt opnåelige priser vægt, og at det i en aktuel afståelsessituation som den foreliggende er helt åbenbart, at omsættelighedsbegrænsninger nødvendigvis må være afgørende for værdiansættelsen.

Praksis uden for 19. maj 1993-kurssagerne

Uden for 19. maj-kurssagerne er det også anerkendt, at unoterede aktier kan overdrages til indre værdi, når den udtrædende part ikke har krav på vederlag for goodwill mv., men skal afstå aktierne til selskabet eller de øvrige aktionærer til indre værdi.

Der henvises f.eks. til SKM2002. 25. LR, SKM2002. 461. LR, SKM2008. 496. SR og SKM 2013.901. SR, som alle omhandler medarbejdere, der havde pligt til at sælge aktierne tilbage til arbejdsgiverselskabet uden værdi af goodwill ved fratræden, og som derfor kunne erhverve aktierne til indre værdi.

Endvidere nævnes til illustration, at aftaler om "nøgen ind - nøgen ud" af selskaber i praksis er godkendt, når aftalen er gældende for alle aktionærer i selskabet.

SKM2019. 234. SR. Spørger var partner i et partnerselskab. Spørger ejede sin partnerselskabsandel personligt, og ønskede nu at overdrage den til et af ham 100 % ejet selskab. Spørger havde oprindeligt købt sin partnerselskabsandel uden beregning af goodwill. Spørger ønskede at overdrage andelen til sit selskab uden beregning af goodwill. Skatterådet bekræftede, at overdragelsen af spørgers ideelle andel af partnerselskabet til et af ham 100 % ejet selskab kunne ske uden beregning af goodwill.

Praksis viser således, at der ved bedømmelsen af handelsværdien skal ses på den enkelte aktionærs aktier, og at aftaler i vedtægter og ejeraftaler skal tillægges betydelig vægt. Når en aktionær ikke har mulighed for at sælge til højere pris end indre værdi pga. omsættelighedsbegrænsninger, forkøbsretter og aftaler om pris, så accepteres indre værdi som overdragelsessum.

Et samlet salg af koncernen er utænkeligt, idet det, som nævnt, er målet at bevare ejerskabet på familiens hænder. B vil derfor aldrig kunne afstå sin aktiepost til mere end indre værdi.

Aftalen om overdragelser til indre værdi er en naturlig afløsning af formueskattekursen, selv om indre værdi måtte være højere end værdien beregnet efter formueskattekursen.

Manglende interessefællesskab mellem søskende

Søskende har klart modsatrettede interesser, og de kan derfor ikke (som børn og deres descendenter) anses for at være i et interessefællesskab, men må betragtes som uafhængige parter. Der henvises til følgende afgørelser:

I SKM2008. 59. SR udtaler SKAT følgende: "Det er SKATs opfattelse, at optagelse af ejendommene til median i regnskabet ikke som udgangspunkt forskubber nogen værdier mellem anpartshaverne. I denne situation er der som nævnt tale om en far og hans 3 børn. Det er SKATs opfattelse, at når der er foretaget værdiansættelser af eksterne rådgivere, samt at de 2 børn som kontantvederlægges ikke finder det problematisk, at deres bror principielt kan erhverve en større værdi end regnskabet viser, samt det at søskende ikke giver hinanden gaver, sker der ikke i denne sag nogen forskubbelse af værdier."

I SKM2008. 175. SR udtaler SKAT: "SKAT har lagt vægt på, at aktiverne fordeles imellem de 4 aktionærer, hvoraf de 3 er søskende, forholdsmæssigt med samme procentdel som den hidtidige aktiepost. Søskendeforhold og fætter-/kusineforhold anses som udgangspunkt skattemæssigt som parter med modstridende interesser." Se tilsvarende udtalelse i SKM2008. 198. SR.

SKM2008. 272. SR To brødre ejede hver halvdelen af aktierne i et holdingselskab. Kapitalen var opdelt i A-aktier, som ejedes af den ene bror, og B-aktier ejet af den anden bror. Opdelingen i aktieklasser var sket i 2001 for at afspejle, at den ene bror beskæftigede sig med skovdriften, mens den anden bror beskæftigede sig med landbruget. De to aktiviteter, som lå i hver deres datterselskab (D ApS og E ApS), havde udviklet sig forskelligt, og holdingselskabet ønskedes spaltet, således at hver bror som vederlag fik

henholdsvis datterselskabet med skovbrug og med landbrug. SKAT var enig i, at vederlagskravet var opfyldt, idet SKAT lagde vægt på, at aktiverne blev fordelt imellem de 2 aktionærer, som er brødre. SKAT udtalte: "Søskendeforhold og fætter-/kusineforhold anses som udgangspunkt skattemæssigt som parter med modstridende interesser. Sagens øvrige oplysninger giver ikke SKAT grundlag for at fravige dette udgangspunkt. SKAT er således enig i, at der ved værdiansættelsen af person B's og person C's aktier i A A/S må skulle tages hensyn til den vedtægtsmæssige fordeling af afkastet fra henholdsvis D ApS og E ApS, idet der ellers vil opstå en skævdeling (værdiforskydning), som ikke vil være forenelig med fusionsskatteloven. SKAT finder derfor, at den opdeling af A A/S' værdier, som vedtægterne er udtryk for, skal opretholdes ved spaltningen."

Herved ville aktionærerne i det indskydende selskab modtage aktier i de modtagende selskaber af samme værdi, som deres aktier i det indskydende selskab havde. Der ville således ikke blive overført værdier mellem de to brødre i forbindelse med spaltningen.

Gaver mellem søskende er indkomstskattepligtige på lige fod med gaver mellem ubeslægtede. Søskende tilhører således ikke gaveafgiftskredsen i boafgiftslovens § 1, som alene udgøres af den nære familie.

Søskende har som nævnt efter praksis modstridende interesser. Det ses bl.a. af, at regler om interessefællesskab ikke omfatter søskende. Vi kan nævne en række eksempler:

- Ligningslovens § 2, stk. 2, nævner, at som nærtstående anses den skattepligtiges ægtefælle, forældre og bedsteforældre samt børn og børnebørn og disses ægtefæller eller dødsboer efter de nævnte personer. Søskende er ikke nævnt. Af forarbejderne til den nævnte bestemmelse, Lovforslag nr. 101 fremsat 2. juni 1998, fremgår følgende: "Den angivne kreds tilsigter at omfatte de generelle interessefællesskaber indenfor erhvervsforhold."
- Tilsvarende nævner forarbejderne til den dagældende skattekontrolløvs § 3B, stk. 2 (L 84 fremsat 14. november 1997), at som nærtstående anses "den skattepligtiges ægtefælle, forældre og bedsteforældre samt børn og børnebørn og disses ægtefæller eller dødsboer efter de nævnte personer".
- Samme afgrænsning af den nære familie er anvendt i ligningslovens § 8H, stk. 6, og selskabsskattelovens § 32, stk. 6.

Der kan ikke generelt foretages en skattemæssig korrektion af aftalte handelsværdier mellem søskende, men en for lav værdi kan indikere en manglende konkret interessemodsætning. Udgangspunktet er, som nævnt, klart, at søskende er uafhængige parter med modsatrettede interesser.

Hvis det i den konkrete situation kan konstateres, at en bror eller søster konkret ønsker at begunstige søskende, kan Skattestyrelsen imidlertid foretage en korrektion.

SKM2003. 338. H, er netop udtryk for en situation, hvor der ikke konkret var interessemodsætning mellem søskende. En skatteyder havde overtaget sin brors hus på tvangsauktion for godt 250.000 kr. Han udlejede herefter ejendommen til broderen og hans familie. Broderen fik forkøbsret til ejendommen til samme pris, som skatteyder havde betalt med tillæg af afholdte udgifter til vedligeholdelse mv. 4 år senere købte broderen ejendommen tilbage for den pris, skatteyder havde betalt for ejendommen. På dette tidspunkt var ejendommen vurderet til 450.000 kr.

Det må på baggrund af sagens oplysninger antages, at skatteyder købte ejendommen for at hjælpe sin bror og ikke for at erhverve en økonomisk rentabel udlejningsejendom.

Skatteyder var i øvrigt selvmøder, og allerede derfor har dommen ingen reel præjudikatsværdi.

Skatterådet har da heller ikke i senere praksis anført, at søskende som udgangspunkt skulle have sammenfaldende interesser. Ud over de afgørelser i SKM2008. 59 SR, SKM2008. 175 SR og SKM2008. 272

SR, som er nævnt ovenfor, kan der henvises til, at (det daværende) SKAT i SKM2007. 917 har kommenteret fire sager om ophørsspaltning, SKM2007. 918 SR, SKM2007. 919 SR, SKM2007. 920 SR og SKM2007. 921 SR. Følgende fremgår af afsnittet om parter uden interessefællesskab:

"Parter uden interessefællesskab"

Hvor der er nært interessefællesskab mellem aktionærerne i det selskab, der spaltes, kan SKAT tilsidesætte den aftalte fordeling af aktiverne og passiverne, hvis fordelingen ikke skønnes at svare til handelsværdien.

Nært interessefællesskab foreligger i gavemiljø f.eks. ved overdragelse mellem hovedaktionær/selskab, selskab/ hovedaktionær, forældre/børn eller andre situationer, hvor parterne ikke har økonomiske eller skattemæssige modstående interesser. Ved spaltninger hvor aktionærerne har interessesammenfald vil der kunne ske en skævvridning af aktivernes fordeling. Det samme vil kunne være tilfældet, hvor kun den ene part har en skattemæssig interesse i fordelingen.

Når der foreligger økonomiske eller skattemæssige modstående interesser, respekterer SKAT som hovedregel en indgået aftale mellem ikke-interesseforbundne parter, idet det må antages, at den fordeling, som parterne har aftalt, er udtryk for handelsværdien. Dette kan illustreres med følgende eksempel: En bror og en søster foretager en ophørsspaltning af et indskydende selskab, som er ejet med 50 % af dem hver, således, at broren og søsteren bliver aktionærer i hver deres modtagende selskab. Broren og søsteren vil hver især have interesse i, at det selskab, som han/hun modtager efter spaltningen vil få tildelt flest mulige værdier i forbindelse med spaltningen, dvs. broren og søsteren har modstående interesser. Det antages derfor, at den aftalte fordeling af aktiverne og passiverne i en sådan situation er sket til handelsværdien, da der er tale om en aftale mellem ikke-interesseforbundne parter med økonomisk modstående interesser." (Vores understregninger).

I SKM2007. 918 udtaler SKAT: *"Søskendeforhold og fætter-/kusineforhold anses som udgangspunkt som parter med modstridende interesser"*, og i SKM2007. 921 SR, hvor et selskab skulle ophørsspaltes i tre modtagende selskaber, som skulle ejes af tre søskende, uden tilladelse efter fusionsskattelovens § 15 a, udtaler SKAT i sin indstilling, at søskende som udgangspunkt i forbindelse med værdiansættelse anses at have modsatrettede interesser.

Det skal understreges, at B på ingen måde ønsker at begunstige sine søskende ved at modtage aktier til en forholdsmæssig indre værdi af det indskydende selskab. Indre værdi accepteres alene på grund af ejeraftalens omsættelighedsbegrænsninger og maksimale kurs ved salg af aktier. B kan simpelthen ikke sælge aktierne til en højere pris end B's forholdsmæssige andel af indre værdi af H1.

Det skal i den forbindelse fremhæves, at ejeraftalen ikke på forhånd udpeger, hvem der skal "tåle" at sælge til indre værdi. Indre værdi skal anvendes i alle tilfælde, hvor et familiemedlem ønsker at sælge sine aktier til andre familiegrene.

Der er således ikke tale om en situation, hvor en bror eller en søster af konkrete grunde ønsker at indrømme en økonomisk fordel til søskende, og situationen skal derfor vurderes efter de regler, der gælder for uafhængige parter.

Skattestyrelsen henviser i indstillingen til et citat fra SKM2020. 283. SR. Citatet indeholder en bemærkning fra Skattestyrelsen om, at Højesteret i SKM2003. 338 H fandt, at overdragelse af en ejendom mellem søskende var en overdragelse mellem interesseforbundne parter, hvorfor overdragelsessummen ikke uden videre kunne lægges til grund som ejendommens reelle handelsværdi på overdragelsestidspunktet. De anførte afgørelser fra Skatterådet (SKM2008. 59 SR, SKM2008. 175 SR, SKM2008. 198 SR

og SKM2008. 272 SR), som rådgiver i 2020-sagen havde henvist til, måtte derfor ifølge Skattestyrelsens citat "forstås derhen, at Skatterådet efter en konkret vurdering fandt, at de foretagne værdiansættelser var korrekte".

Der er intet i sagen, der tyder på, at Skatterådet med afgørelsen fra 2020 har fraveget eller skærpet praksis om, at søskende som udgangspunkt har modsatrettede interesser. Dette bygger på langvarig praksis, som også er kommet til udtryk i de nævnte afgørelser og de yderligere afgørelser, vi har nævnt.

Såfremt Skatterådet i afgørelsen fra 2020 havde ønsket at skærpe tidligere praksis, burde rådet udtrykkeligt have taget stilling til en sådan skærpelse og have udmeldt en frist for implementering af skærpelsen.

Der var i SKM2020. 283 SR tale om en sag, hvor skatteyder fik bekræftende svar på alle sine spørgsmål - "en ja-sag". Der har derfor ikke været nogen anledning for Skatterådets medlemmer til specifikt at forholde sig til de citerede sætninger, og der er da heller intet i sagen, der tyder på, at Skatterådet rent faktisk har forholdt sig til sætningerne.

Endelig må Højesteretsdommen ses i lyset af, at skatteyder måtte antages at købe ejendommen og sælge den tilbage til den nødstedte bror for at hjælpe ham, og der var derfor konkret sammenfaldende interesser i sagen.

Når Skattestyrelsen i SKM2020. 283 SR anfører, at de anførte afgørelser må forstås derhen, at Skatterådet efter en konkret vurdering fandt, at de foretagne værdiansættelser var korrekte, må det forstås som et synspunkt om, at værdiansættelser altid skal efterprøves mellem søskende. Dette synspunkt har ikke belæg i de afgørelser, som rådgiver i sagen henviste til, eller de afgørelser, der er nævnt i vores kommentarer. Som nævnt, fremgår det bl.a. klart af SKATs kommentarer i SKM2007. 917, at SKAT som hovedregel respekterer en indgået aftale mellem ikke-interesseforbundne parter, hvorefter der nævnes et eksempel om ophørsspaltnings mellem en bror og en søster.

I øvrigt er det efter vores opfattelse irrelevant at fortolke værdien af det citerede afsnit fra SKM2020. 283 SR, idet spaltningsvederlaget til B svarer til værdien af B's aktier i (det spaltede selskab) H1, da B ifølge Ny Ejeraftale ikke har mulighed for at sælge sine aktier til mere end B's andel af selskabets indre værdi.

Betydningen af, at A er deltager i spaltningen

Det er overdragelse i levende live (gave) eller overgang ved død (arv) til børn og deres livsarvinger i efterfølgende generationer, der er undtaget fra pligten til at sælge aktierne i H1 til selskabets indre værdi.

B er derfor efter ejeraftalen forpligtet til at overdrage sine aktier til A, til aktiernes forholdsmæssige andel af selskabets indre værdi.

Som nævnt har søskende som udgangspunkt modsatrettede interesser, medmindre der konkret kan påvises et interessesammenfald.

Denne formodningsregel gælder ikke mellem forældre og børn. Det betyder imidlertid blot, at det - når forældre og børn som her handler med hinanden - konkret må vurderes, om pris og øvrige vilkår er fastsat med henblik på, at barnet ønsker at begunstige forældrene. Det er der klart ikke tale om i denne sag.

Ifølge TfS2000. 560 H skal handelsværdien forstås som den enkelte aktionærs faktiske mulighed for at sælge den konkrete aktiepost på det givne tidspunkt.

Handelsværdien af B's aktier er B's andel af selskabets indre værdi, idet B pga. ejeraftalen er tvunget til at overdrage sine aktier til denne værdi både til sine søskende og til A, når B ønsker at reducere sit ejerskab af H1.

B har hverken ønsket at begunstige sine søskende eller A ved at acceptere et vederlag opgjort på baggrund af indre værdi. B har naturligvis en interesse i at opnå det størst mulige vederlag for sine aktier. B er enig i, at B er bundet af ejeraftalens omsættelighedsbegrænsninger og maksimalt opnåelige pris.

Ved overgang af aktiver er det i øvrigt normalt forældre, der ønsker at begunstige deres børn og ikke omvendt. B har ingen anledning til at begunstige A for at hjælpe A økonomisk.

Det er i øvrigt ikke muligt - hverken selskabsretligt, regnskabsmæssigt eller skatteretligt - at sætte en anden værdi på vederlagsaktierne til A end for de øvrige deltagere i spaltningen, ligesom det også ville være i strid med ejeraftalens bestemmelser.

Det skatteretlige virkningstidspunkt

Om det skatteretlige virkningstidspunkt bemærkes følgende:

Efter de selskabsretlige regler skal spaltningen gennemføres i overensstemmelse med den efter selskabsskattelovens § 255 udarbejdede spaltningsplan. Spaltningsplanen skal indsendes til Erhvervsstyrelsen, og beslutningen om vedtagelse af spaltningen kan tidligst træffes 4 uger efter, at Erhvervsstyrelsen har offentliggjort spaltningsplanen, jf. selskabslovens § 263, stk. 1.

Spaltningsplanen i nærværende sag vil blive udfærdiget på grundlag af en opgørelse af H1's indre værdi pr. [skæringsdato], som altså er det selskabsretlige og regnskabsmæssige virkningstidspunkt for spaltningen.

De skatteretlige regler foreskriver imidlertid, at vurderingen af, om værdiforskydningskravet, handelsværdikravet og balancetilpasningskravet er opfyldt, skal foretages på grundlag af værdierne på den skatteretlige virkningsdato i medfør af fusionsskattelovens § 5. Den skatteretlige virkningsdato er i nærværende sag tidspunktet for vedtagelsen af spaltningen - et tidspunkt, der ligger efter den [skæringsdato].

Der foreligger således et sammenstød mellem de selskabsretlige og de skatteretlige regler. Hvor de selskabsretlige spaltningsregler medfører, at der skal udarbejdes en spaltningsplan, hvori det skal oplyses, hvor mange aktier, hver enkelt aktionær skal modtage samt fordelingen mellem aktiver og passiver, og som ikke må ændres efter spaltningsplanens underskrivelse, skal spaltningen efter de skatteretlige regler vedtages med et ombytningsforhold, der fastlægges ud fra værdierne på vedtagelsesdatoen.

For at sikre, at værdiforskydningskravet, handelsværdikravet og balancetilpasningskravet er opfyldt på vedtagelsestidspunktet, planlægger spørgerne at gennemføre spaltningen på følgende måde:

Der vil i spaltningsplanen blive foretaget en beregning af ombytningsforholdet på baggrund af H1's indre værdi pr. [skæringsdato]. For at sikre, at der tages højde for en eventuel værdiforskydning mellem aktionærerne frem til vedtagelsestidspunktet, vil der efter vedtagelsesdatoen blive foretaget en beregning ud fra H1's indre værdi på vedtagelsesdatoen. Såfremt værdiudviklingen af aktierne i H1 i [vedtagelsesår] frem til vedtagelsesdatoen fører til, at der er en forskel mellem den andel af værdierne, som aktionærerne har modtaget i henhold til spaltningsplanen, og den andel af værdierne, som de (skatteretligt) skal modtage på tidspunktet for spaltningsplanens vedtagelse, vil der blive foretaget en betalingskorrektion mellem de modtagende selskaber, således at betingelserne i fusionsskattelovens § 15 a, stk. 2, 1.-3. pkt., bliver opfyldt. Aftalen om betalingskorrektion vil være indeholdt i et mellem parterne aftalt skatteforbehold.

At sammenstødet mellem de selskabsretlige og skatteretlige regler skal håndteres på denne måde, er fastslået af Skatterådet i SKM2008. 689. SR. Afgørelsen vedrørte en skattefri spaltning af et ultimativt moderselskab, hvor der var forskel på den selskabsretlige og skattemæssige spaltningsdato. Da det er en

selskabsretlig ufravigelig betingelse, at aktieudstedelsen sker på baggrund af spaltplingsplanen, som er udarbejdet på baggrund af værdierne på det selskabsretlige spaltningstidspunkt, fastslog Skatterådet, at opfyldelsen af fusionsskattelovens § 15 a, stk. 2, kunne opfyldes ved en efterfølgende betalingskorrektion, således at der skete udligning af den værdiforskydning, der eventuelt måtte opstå mellem den selskabsretlige og den skattemæssige spaltplingsdato.

Skatteministeriet har ligeledes i SKM2008. 728. DEP bekræftet, at sammenstødet mellem de selskabsretlige og skatteretlige regler - set fra et skatteretligt perspektiv - må håndteres på denne måde, i hvert fald i situationer, hvor der kan være en tydelig forskel mellem den andel af værdierne, som aktionærerne skal modtage i medfør af spaltplingsplanen, og den andel af værdierne, som aktionærerne faktisk modtager på spaltplingsens vedtagelsestidspunkt.

Det er på denne baggrund spørgernes opfattelse, at spørgsmål 1 skal besvares bekræftende.

Sammenfatning af spørgers opfattelse

Det er sammenfattende spørgers opfattelse, —

- at det er værdien af B's aktier i det ophørende H1, som B skal have vederlag for ved spaltningen,
- at denne værdi i henhold til Ny Ejeraftale skal fastsættes til aktiernes forholdsmæssige andel af indre værdi,
- at denne bestemmelse udelukkende har til formål at varetage forretningsmæssige hensyn, nemlig hensynet til virksomheden og de tilbageværende aktionærer, og at ingen på forhånd har kunnet vide, hvem der ville blive "ramt" af denne bestemmelse,
- at B således ikke har noget ønske om at begunstige de øvrige aktionærer, og at de øvrige aktionærer tilsvarende hellere havde set, at B beholdt sine aktier (altså at spaltningen ikke skulle gennemføres),
- at værdiansættelsen til indre værdi ikke er skattemæssigt motiveret, og at den heller ikke rummer skattemæssige fordele for de involverede - tværtimod vil en sådan værdiansættelse fremrykke skatte- og afgiftsbetalinger,
- at søskende (som udgangspunkt) har modsatrettede interesser, samt
- at et salg til tredjemand af B's minoritetspost - endsige af samtlige aktier - i det ophørende H1 ikke alene er utænkelig, men også irrelevant.

Spørger gør endeligt opmærksom på, at spørgsmål 1 omhandler en spaltning, hvori A deltager som medejer af det ophørende H1, og hvor spaltplingsvederlaget til alle de deltagende aktionærer opgøres på grundlag af selskabets indre værdi. Det er B, der ønsker omstruktureringen gennemført, og som delvist udtrædende aktionær dermed må "tåle" at få sit spaltplingsvederlag opgjort til indre værdi på grundlag af den aftalte omsættelighedsbegrænsning, og altså ikke A. Der er derfor ikke tale om, at A begunstiger sine børn "som udslag af interessefællesskabet", men om, at B får det vederlag ved spaltningen, som B efter ejeraftalen har krav på.

Spørgsmål 2

Den under spørgsmål 1 nævnte betalingskorrektion gennemføres *alene* for at sikre, at værdiforskydningskravet, handelsværdikravet og balancetilpasningskravet i fusionsskattelovens § 15 a, stk. 2, 1.-3. pkt., kan opfyldes pr. den skatteretlige virkningsdato, dvs. på tidspunktet for vedtagelsen af spaltningen.

Som tidligere nævnt, foreligger der et sammenstød mellem de selskabsretlige og de skatteretlige regler, som nødvendiggør de nævnte korrektioner, og som reelt ikke lader sig løse på anden måde.

Betalingskorrektionen udgør således en integreret del af spaltningen, idet korrektionen er et led i den samlede fordeling af aktiver og passiver mellem de modtagende selskaber i overensstemmelse med fusionsskattelovens § 15 a, stk. 2, 1.-3. pkt.

Skatterådet fastslog i overensstemmelse hermed i SKM2008. 689. SR, at en betalingskorrektion med henblik på opfyldelsen af betingelserne i fusionsskattelovens § 15 a, stk. 2, 1. og 2. pkt., ikke udløste skat for det modtagende selskab.

Det er på denne baggrund spørgernes opfattelse, at gennemførelsen af den under spørgsmål 1 nævnte betalingskorrektion ikke vil medføre indkomst- eller udbyttebeskatning af de modtagende selskaber og ikke vil medføre indkomst- eller udbyttebeskatning af eller gaveafgift for disse selskabers aktionærer. Tilsvarende bemærkes det, at det betalende selskab heller ikke har skattemæssigt fradrag for betalingen.

Det er derfor spørgernes opfattelse, at spørgsmål 2 skal besvares bekræftende.

Spørgsmål 3

Fusionsskattelovens § 15 a, stk. 1 og 2, opstiller en række betingelser for, at en ophørsspaltning kan gennemføres skattefrit. Disse betingelser gennemgås i det følgende:

1. Stk. 1, 1. pkt. Deltagende selskaber skal være EU/EØS selskaber og må ikke være transparente. H1 er et dansk aktieselskab, hvorfor denne betingelse er opfyldt.
2. Stk. 1, 8. pkt. Der er ikke adgang til spaltning uden tilladelse ved nye minoritetsaktionærer, der har været aktionær i mindre end tre år, og som bliver majoritetsaktionærer i et modtagende selskab. Der er ikke sket ændringer i aktionærkredsen i H1 siden 20xx. Denne betingelse er således opfyldt.
3. Stk. 1, 9. pkt. Der er ikke adgang til spaltning uden tilladelse ved næringsbeskattede aktionærer, der kan modtage skattefrit udbytte, der vederlægges med andet end aktier i et modtagende selskab. Betingelsen er opfyldt.
4. Stk. 1, 10. pkt. Der er ikke adgang til spaltning uden tilladelse ved aktionærer med bestemmende indflydelse, der er hjemmehørende uden for EU/EØS/DBO-lande. Alle aktionærer er hjemmehørende i Danmark. Betingelsen er derfor opfyldt.
5. Stk. 1, 11. pkt. Der er ikke adgang til spaltning uden tilladelse, hvis der er sket overdragelser af aktier i det indskydende selskab omfattet af aktieavancebeskatningslovens §§ 4 a, 4 b eller 4 c uden skattemæssig succession til en koncernforbundet part i en periode på 3 år forud for vedtagelsen af spaltningen. –Bestemmelsen blev indsat ved lov nr. 1557 af 13. december 2016, § 1, nr. 2, for at værne imod omgåelse af holdingkravet. Der er i perioden sket overdragelser af aktier ejet af H1 eller af underliggende selskaber. Der er imidlertid ikke sket koncerninterne overdragelser af aktierne i det indskydende selskab, H1, der i øvrigt udelukkende ejes af personaktionærer. –Betingelsen er derfor opfyldt.
6. Stk. 2, 1. og 2. pkt. Der skal ske vederlæggelse af aktionærerne til handelsværdi, idet værdien ikke må forrykkes mellem parterne. Der henvises til argumentationen ovenfor under spørgsmål 1.
7. Stk. 2, 3. pkt. Der er krav om, at forholdet mellem aktiver og forpligtelser, der overføres til de modtagende selskaber, svarer til forholdet mellem aktiver og forpligtelser i det indskydende selskab. Der henvises til argumentationen ovenfor under spørgsmål 1.
8. Stk. 2, 4. pkt. Der er krav om, at der ikke tildeles kontantvederlag til selskaber, der ved spaltningen ejer mindst 10 % af kapitalen i det indskydende selskab mv. Betingelsen er opfyldt, idet aktionærerne i H1 alle er fysiske personer.

Herudover gælder der et holdingkrav for selskaber (ikke personaktionærer) efter fusionsskattelovens § 15 a, stk. 1, 5. pkt., og efter § 15 a, stk. 8, og § 15 b, stk. 5, krav om indberetning af spaltning og

krav om oplysning om anskaffelsessummer til Skattestyrelsen. Skatterådet kan lægge til grund, at disse bestemmelser vil blive overholdt.

Det er på denne baggrund spørgernes opfattelse, at spørgsmål 3 skal besvares bekræftende.

Spørgsmål 4

Der henvises i det hele til argumentationen ovenfor under spørgsmål 1.

Det er således spørgernes opfattelse, at spørgsmål 4 skal besvares bekræftende.

Spørgsmål 5

Skatterådet har i SKM2020. 293. SR omkvalificeret en skattepligtig aktieavance til skattepligtigt udbytte efter ligningslovens § 3, således at spørger ikke fik fradrag for anskaffelsessummen. Spørger ejede samtlige anparter i H1. Han ønskede at bevare driftsaktiviteten i selskabet, men ønskede overskudslikviditeten afviklet og ført ud til ham selv personligt. Det blev gennemført ved, at der efter en aktieombytning blev gennemført en ophørsspaltning af selskabet, således at driften samledes i det ene selskab, mens overskudslikviditeten tilfaldt det andet selskab. Det andet selskab påtænkte herefter likvideret. Skatterådet fandt, at det var i strid med formålet og hensigten med skatteretten, hvis det var muligt at omkvalificere en skattepligtig udbytteudlodning til et likvidationsprovenu, hvor anskaffelsessummen på anparterne kunne fratrækkes ved opgørelsen af gevinst på anparterne.

Spaltningen af H1 og B's efterfølgende salg af A-aktierne til sine søskende har ingen lighed med SKM2020. 293 SR. Spaltningen er således ikke et alternativ til en udbytteudlodning, idet en udbytteudlodning skulle tilfalde samtlige aktionærer i H1. Endvidere er spaltningen og det efterfølgende salg af A-aktier til B's søskende forretningsmæssigt begrundet i B's ønske om at foretage en væsentlig reduktion af sin involvering i H1 for derved at få mulighed for via H2 at foretage egne investeringer indenfor andre områder. Der er således ikke som i SKM2020. 293 SR tale om en eneaktionær, hvis eneste interesse i spaltningen er at få overskudslikviditet ud af selskabet på en måde, så aktiernes anskaffelsessum kan fradrages.

Det er således spørgernes opfattelse, at spørgsmål 5 skal besvares bekræftende.

Skattestyrelsens indstilling og begrundelse

Spørgsmål 1

Det ønskes bekræftet, at en påtænkt skattefri ophørsspaltning af H1 vil opfylde betingelserne i fusions-skattelovens § 15 a, stk. 2, 1. og 2. pkt., hvis spaltningen gennemføres baseret på en opgørelse af H1's indre værdi pr. [skæringsdato] med en efterfølgende betalingskorrektur mellem de modtagende selskaber, baseret på en opgørelse af H1's indre værdi pr. vedtagelsesdatoen.

Begrundelse

Det er oplyst, at ophørsspaltningen af H1 påtænkes gennemført som en skattefri "spaltning uden tilladelse" efter fusionsskattelovens § 15 a, stk. 1, 4. pkt., som er sålydende:

"Ved spaltning af et selskab har selskaberne som nævnt i 1. pkt. adgang til beskatning efter reglerne i § 15 b, stk. 1 og 2, uden at der er opnået tilladelse hertil fra told- og skatteforvaltningen, jf. dog 5.-11. pkt."

Fusionsskattelovens § 15 a, stk. 2, 1. pkt., definerer en spaltning som *"den transaktion, hvorved et selskab overfører en del af eller samtlige sine aktiver og passiver til et eller flere eksisterende eller nye selskaber"*

ved i samme forhold som hidtil at tildele sine selskabsdeltagere aktier eller anparter og eventuelt en kontant udligningssum." (Skattestyrelsens understregning).

Ifølge fusionsskattelovens § 15 a, stk. 2, 2. pkt., er det en betingelse for anvendelsen af adgangen til skattefri spaltning uden tilladelse i § 15 a, stk. 1, 4. pkt., at *"værdien af de tildelte aktier eller anparter med tillæg af en eventuel kontant udligningssum svarer til handelsværdien af de overførte aktiver og passiver."* (Skattestyrelsens understregning).

Fusionsskattelovens § 15 a, stk. 2, 1. og 2. pkt., indeholder således to krav til en skattefri spaltning, nemlig 1) at selskabsdeltagerne skal vederlægges i samme forhold som hidtil, samt 2) at værdien af vederlaget skal svare til handelsværdien af de udspaltede aktiver og passiver.

De øvrige betingelser for skattefri spaltning uden tilladelse i fusionsskattelovens § 15 a, stk. 2, 3. og 4. pkt., samt § 15 a, stk. 1, 5.-11. pkt. behandles under besvarelsen af spørgsmål 3.

Vederlag i samme forhold som hidtil

I forbindelse med spaltningen af H1 skal aktionærerne tildeles en andel af spaltningsvederlaget i samme forhold som hidtil.

Spaltningsvederlaget består efter det oplyste i aktier/anparter i det ved spaltningen nystiftede selskab Nyt H1 og det eksisterende selskab H2, som ejes 100% af B.

De øvrige aktionærer vil alene blive tildelt aktier i Nyt H1, mens B både vil blive tildelt aktier i Nyt H1 samt anparter i H2. Det modtagne vederlag vil efter det oplyste svare til aktionærernes hidtidige ejerandel baseret på den anvendte værdi af de udspaltede aktiver og passiver.

Betingelsen om, at selskabsdeltagerne skal vederlægges i samme forhold som hidtil kan derfor anses for opfyldt, medmindre den anvendte værdi af de udspaltede aktiver og passiver ikke svarer til handelsværdien.

Vederlag svarende til handelsværdien

Betingelsen om, at værdien af de tildelte aktier eller anparter skal svare til handelsværdien af de udspaltede aktiver og passiver skal sikre, at der ikke sker nogen formueforrykkelser mellem aktionærerne i forbindelse med spaltningen.

I SKM2007. 699. SR bekræftede Skatterådet, at en skattefri ophørsspaltning uden tilladelse kunne ske med baggrund i regnskabsmæssigt bogførte værdier. Der var tale om en spaltning af et selskab med 4 anpartshavere til 4 nye, modtagende selskaber, hvor hvert selskab modtog en ideel andel på ¼ af samtlige aktiver og gældsforpligtelser i det indskydende selskab.

Skattestyrelsen udtaler i sin indstilling, som blev tiltrådt af Skatterådet, at *"hvis f.eks. en eneaktionær spalter sit selskab, vil de modtagne aktier pr. definition svare til handelsværdien, selv om de selskabsretlige dokumenter er regnskabsmæssige værdier, idet der ikke er andre, der ejer aktier i selskabet. Der må gælde det samme, hvis der er flere aktionærer, der spalter deres selskab til et nystiftet selskab."*

Hvis aktionærerne modtager aktier i samme forhold i det nye selskab, samt at aktiver og passiver fordeles i det nævnte forhold, må værdien af deres aktier pr. definition svare til handelsværdien, selv om spaltningen er sket til regnskabsmæssige værdier. I disse situationer sker der ikke formueforrykkelser mellem aktionærer eller flyttes værdier fra yngre til ældre aktier."

Det kan således accepteres, at vederlaget til aktionærerne i det indskydende selskab beregnes ud fra fx bogførte værdier, hvis de modtagne aktier i det eller de modtagende selskaber per definition vil svare til handelsværdien. Dette vil være tilfældet, hvis der hverken er risiko for formueforrykkelse mellem aktionærerne eller risiko for flytning af værdier fra yngre til ældre aktier for aktionærer, hvor ejertiden har betydning for opgørelse af gevinst og tab ved afståelse.

I den foreliggende sag er der ikke tale om, at aktionærerne efter spaltningen vil have forholdsmæssigt samme ejerandel i hver af de to modtagende selskaber som i det indskydende selskab før spaltningen. A og B's søskende vil efter spaltningen kun eje aktier i Ny H1, mens B efter spaltningen vil eje anparter i H2 og aktier i Ny H1.

Hvis ombytningsforholdet mellem aktierne i H1 (det indskydende selskab) og de to modtagende selskaber ikke baseres på handelsværdien af de overførte aktiver og passiver, er der derfor en reel risiko for, at enten B på den ene side eller A og B's søskende på den anden side efter spaltningen ikke har modtaget fuldt vederlag for de før spaltningen ejede aktier i H1.

Der er derfor efter Skattestyrelsens opfattelse ikke tale om en situation, hvor det kan accepteres, at ombytningsforholdet baseres på noget andet end den reelle handelsværdi, fordi vederlaget per definition alligevel vil svare til handelsværdien af de annullerede aktier.

Besvarelse af spørgsmålet afhænger derfor af, om den indre værdi af H1 kan anses for at være udtryk for den reelle handelsværdi af de overførte aktiver og passiver.

Indre værdi som handelsværdi

Repræsentanten har til støtte for, at den indre værdi af H1 kan lægges til grund for fastsættelsen af ombytningsforholdet ved spaltningen bl.a. henvist til,

- at aktierne i H1 skal bevares på Familiens hænder, og at familiemedlemmer derfor har pligt til at tilbyde sine aktier til Familien, hvis de ønsker at udtræde af koncernen,
- at aftalen om udtræden til indre værdi skal sikre, at en udtrædende part ikke får del i virksomhedens fremtidige indtjening,
- at der i praksis lægges stor vægt på omsættelighedsbegrænsninger og begrænsninger i ejeraftaler, når unoterede aktier skal værdiansættes,
- at der er tale om minoritetsaktieposter,
- at et samlet salg af H1 er utænkeligt, og at B derfor aldrig vil kunne afstå sin aktiepost til mere end indre værdi, samt
- at søskende har klart modsatrettede interesser og derfor ikke kan anses for at være i et interessefællesskab, men må betragtes som uafhængige parter.

Det er desuden oplyst, at gaveafgiftskredsen er undtaget fra pligten til at overdrage til indre værdi, da det er vurderet ikke at være muligt pga. skatte- og afgiftsreglerne. På grund af interessefællesskabet i den nære familie (forældre - børn) er det vurderet, at det ikke er muligt at fastsætte bestemmelser i ejeraftalen om, at næste generation kan arve aktierne til indre værdi.

Skattestyrelsen skal bemærke, at betingelsen i fusionsskattelovens § 15 a, stk. 2, 2. pkt., kræver, at værdien af vederlaget svarer til handelsværdien af de overførte aktiver og passiver, dvs. det er som udgangspunkt handelsværdien af de udspaltede aktiver og passiver i H1, der skal vurderes, og ikke handelsværdien af de annullerede aktier i H1.

At der foreligger en begrænsning i omsætteligheden af aktierne i H1 har ikke betydning for fastsættelsen af handelsværdien af aktiverne og passiverne i H1. Der er derfor ikke umiddelbart grundlag for at tage

hensyn til en eventuel omsættelighedsbegrænsning for de ombyttede aktier ved vurdering af ombytningsforholdet. Dette kan dog være nødvendigt for at sikre, at der ikke sker en værdiforskydning mellem aktionærerne som følge af spaltningen.

Reglerne om skattefri spaltning uden tilladelse er indført ved lov nr. 343 af 8. april 2007 sammen med reglerne om skattefri aktieombytning og skattefri tilførsel af aktiver uden tilladelse. Af lovbemærkningerne til lovforslaget (L 110 af 13. december 2006) fremgår bl.a. følgende:

"(...) Det foreslås, at det skal være en betingelse for at kunne omstrukturere skattefrit uden tilladelse, at værdien af vederlagsaktierne med tillæg af et eventuelt kontantvederlag skal svare til handelsværdien af de ombyttede aktier henholdsvis de tilførte aktiver og passiver. Der er ikke hermed tilsigtet ændringer i de gældende regler og praksis om ombytningsforhold ved skattefrie omstruktureringer, der gennemføres med tilladelse.

(...) Det foreslås, at det skal være en betingelse for at kunne foretage en skattefri spaltning uden tilladelse, at ombytningen sker til handelsværdi. Det vil sige, at værdien af vederlagsaktierne med tillæg af en eventuel kontant udligningssum skal svare til handelsværdien af de tilførte aktiver og passiver (...)"

Der henvises i lovbemærkningerne til praksis om ombytningsforhold ved skattefrie omstruktureringer, der gennemføres med tilladelse. Det understreges således i bemærkningerne, at der ved indførelsen af handelsværdikravet ikke er tilsigtet ændringer i de eksisterende regler og praksis.

Af Den juridiske vejledning 2021-1, afsnit C. D. 6.1.3.2 fremgår følgende:

"Aktionærerne i det indskydende selskab skal modtage aktier i de modtagende selskaber af samme værdi, som deres aktier i det indskydende selskab havde. Ved spaltningen må der således ikke overføres værdier mellem aktionærerne. Dette fordrer, at der sker en korrekt værdiansættelse af de aktiver og passiver, der fordeles." (Skattestyrelsens understregning)

Den juridiske vejledning henviser både til værdien af aktierne og værdien af de overførte aktiver og passiver. Det anføres synes således at forudsætte, at der er overensstemmelse mellem værdien af aktierne og værdien af de underliggende aktiver og passiver. Der ses ikke hermed at være taget stilling til en situation, hvor der er særlige egenskaber ved aktierne, som udover værdien af de underliggende aktiver og passiver, er egnet til at påvirke aktiernes handelsværdi.

Reglerne om skattefri spaltning med tilladelse i fusionsskattelovens § 15 a udspringer af fusionsskattedirektivet, jf. Rådets direktiv 2009/133/EF af 19. oktober 2009 (tidligere Rådets direktiv 90/434/EØF af 23. juli 1990) om en fælles beskatningsordning ved fusion, spaltning m.v.

Fusionsskattedirektivets artikel 2, litra b) definerer en spaltning som "den transaktion, hvorved et selskab som følge af og samtidig med sin opløsning uden likvidation overfører sine samlede aktiver og passiver til to eller flere eksisterende eller nye selskaber ved i henhold til en pro rata regel at tildele sine selskabsdeltagere aktier eller anparter i de modtagende selskaber og eventuelt en kontant udligningssum på højst 10 % af disse værdipapirers pålydende værdi, eller, når der ikke eksisterer en pålydende værdi, deres bogførte værdi."

Fusionsskattedirektivets artikel 8, stk. 1, bestemmer, at "[v]ed fusion, spaltning eller ombytning af aktier må selve tildelingen af aktier eller anparter i det modtagende eller erhvervende selskab til en selskabsdeltager i det indskydende eller erhvervede selskab til gengæld for aktier eller anparter i sidstnævnte ikke medføre nogen beskatning af denne selskabsdeltagers indkomst, overskud eller kapitalvinding."

Artikel 8, stk. 4, bestemmer desuden, at stk. 1 kun finder anvendelse, "hvis selskabsdeltageren ikke tillægger de modtagne aktier eller anparter en højere skattemæssig værdi end den værdi, som de ombyttede aktier eller anparter havde umiddelbart inden fusionen, spaltningen eller ombytningen af aktier." (Skattestyrelsens understregning).

Fusionsskattedirektivet lægger således til grund, at den skattemæssige værdi af de modtagne aktier ikke må være højere end værdien af de ombyttede aktier. De danske regler overholder dette princip i kraft af successionsbestemmelserne, hvorefter de modtagne aktier anses for anskaffet til samme anskaffelsessum som de ombyttede aktier, jf. fusionsskattelovens § 15 b, stk. 4, og § 11.

Efter Skattestyrelsens opfattelse må det henset til ordlyden i fusionsskattelovens § 15 a, stk. 2, 2. pkt., være udgangspunktet, at værdien af de modtagne aktier skal svare til værdien af de overførte aktiver og passiver. Da formålet med betingelsen er at forhindre værdiforskydning mellem kapitalejerne som følge af spaltningen, må der imidlertid af hensyn til at sikre opfyldelsen af formålet tages hensyn til, hvis der er særlige egenskaber ved de ombyttede aktier, fx forskellige aktieklasser, udbyttebegrænsninger el.lign., som er egnet til at påvirke aktiernes handelsværdi, og som derfor kan medføre en reel værdiforskydning mellem aktionærerne, hvis der ikke tages hensyn hertil ved fastsættelse af vederlaget.

I den foreliggende sag er det oplyst, at den omsættelighedsbegrænsning, som gælder for de ombyttede aktier i H1, også vil være gældende for de modtagne aktier i Nyt H1. Dette gælder både for A- og B-aktier.

Da vederlaget for B's vedkommende både består i aktier i Nyt H1 og anparter i H2, vil der principielt kunne ske en værdiforskydning mellem B og de øvrige aktionærer i H1, hvis handelsværdien af aktierne i H1 ikke svarer til handelsværdien af de underliggende aktiver og passiver i H1, og der ikke ved fastsættelsen af ombytningsforholdet tages hensyn hertil.

Det er derfor relevant at vurdere, om omsættelighedsbegrænsningerne i Ejeraftalen medfører, at den indre værdi af H1 kan lægges til grund som handelsværdi ved fastsættelse af ombytningsforholdet.

Betydning af omsættelighedsbegrænsningerne

Vedtægterne for H1 indeholder ikke bestemmelser om, til hvilken værdi, aktierne kan sælges.

Både Ejeraftalen og udkastet til Ny Ejeraftale indeholder bestemmelser om aktieovergang. Bortset fra bestemmelserne om kursfastsættelse af aktier, er bestemmelserne i stort omfang enslydende.

Af udkastet til Ny Ejeraftale, som det er oplyst, at parterne er enige om på nedenstående punkter, fremgår bl.a. følgende:

"7.2 Ved enhver overgang af aktier skal A's børn først fremsætte tilbud om salg af de pågældende aktier til A (der - forudsat, at selskabslovene og Selskabets kapitalforhold i øvrigt muliggør dette - kan bestemme, at salget skal ske til det udstedende selskab, der evt. kan nedsætte aktiekapitalen), derefter til de øvrige Parter i forhold til deres aktiebesiddelse, jf. § 7.4.

7.3 Så længe A har stemmemajoriteten i selskabet, kan A, såfremt A ønsker at sælge sine aktier i Selskabet, forlange, at A's børn medsælger deres aktier i Selskabet til samme kurs og vilkår, som A opnår. A's børn har, i tilfælde af A's salg af aktier i Selskabet, ret til forholdsmæssigt at deltage i salget til samme pris og på samme vilkår, som A opnår.

(...)

7.8 Ønsker en eller flere af Parterne ikke at erhverve de tilbudte aktier, er de øvrige Parter berettiget til at erhverve disse pro-ratarisk i forhold til deres bestående aktiebesiddelse. Ønsker ingen at erhverve de tilbudte aktier, eller en del heraf, er den Part, der ønsker at afstå sine aktier, berettiget til at afstå disse til Tredjemand til en kurs, der ikke er lavere end den kurs, hvorpå aktierne blev tilbudt de øvrige Parter, eller på vilkår, der ikke er gunstigere end de vilkår, der blev tilbudt de øvrige Parter. Retten til salg til Tredjemand består i 6 måneder fra det tidspunkt, hvor den sælgende Part får meddelelse fra den sidste berettigede Part om, at forkøbsretten ikke ønskes udnyttet.

(...)

8.1 Kursen på aktier, som Parterne overdrager i henhold til §§ 6-7, jf. dog § 8.2, skal fastsættes til aktiernes forholdsmæssige andel af Indre Værdi.

8.2 § 8.1 finder ikke anvendelse ved aktieovergang til Parternes livsarvinger (Arvelovens § 1)."

For de aktier, som ejes af andre end A, gælder, at ved enhver overgang af aktier, skal A's børn først fremsætte tilbud om salg af de pågældende aktier til A og derefter til de øvrige Parter i forhold til deres aktiebesiddelse, jf. ejeraftalernes § 7.2.

I henhold til udkastet til Ny Ejeraftale § 8 skal kursen på aktier, som Parterne overdrager, fastsættes til aktiernes forholdsmæssige andel af indre værdi, hvorved forstås selskabets egenkapital i henhold til selskabets seneste godkendte årsregnskab.

Ejeraftalernes § 7.8 bestemmer dog, at hvis ingen af aktionærene ønsker at erhverve de tilbudte aktier eller en del heraf, så er den aktionær, der ønsker at afstå sine aktier, berettiget til at afstå disse til Tredjemand, dvs. enhver, som ikke er part i Ejeraftalen, til en kurs, der ikke er lavere end den kurs, som de øvrige aktionærer er tilbudt. Retten til salg til Tredjemand består i 6 måneder fra det tidspunkt, hvor den sælgende aktionær får meddelelse fra den sidste berettigede aktionær om, at forkøbsretten ikke ønskes udnyttet.

Skattestyrelsen forstår ejeraftalernes § 7.8 således, at hvis aktierne i selskabet afstås til tredjemand, så er den sælgende aktionær berettiget til at sælge til en højere pris end indre værdi.

Udkastet til Ny Ejeraftale medfører således, at en udtrædende aktionær som udgangspunkt kun kan sælge sine aktier til en af de øvrige aktionærer (med primær forkøbsret til A og sekundær forkøbsret til de øvrige aktionærer) til en pris svarende til indre værdi. Ejeraftalen indeholder dog også en mulighed for, at en udtrædende aktionær vil kunne sælge til tredjemand til en pris, der kan være højere end indre værdi, men ikke lavere, såfremt ingen af de eksisterende aktionærer ønsker at købe de tilbudte aktier.

Det bemærkes, at omsættelighedsbegrænsningen efter det oplyste netop har til formål at skabe en værdiforskydning fra den sælgende til den køvende aktionær, da formålet med at salg skal ske til indre værdi er, at en aktionær ved udtræden af familieejerskabet ikke skal have del i fremtidige værdier, værdistigninger og mulighed for indtjening.

Værdien af aktierne i H1 er således forskellig for B alt efter om B beholder aktierne og kan oppebære løbende udbytter (frit cash flow) eller om B afhænder aktierne i henhold til ejeraftalen og dermed kun kan modtage den indre værdi, medmindre der sælges til tredjemand, hvis hverken den primære eller den sekundære forkøbsret udnyttes. Formålet med omsættelighedsbegrænsningen er således netop at sikre, at aktionærene ikke kan sælge deres aktier til deres fulde værdi for dermed at motivere dem til at bevare ejerskabet.

I praksis ses ofte omstruktureringer med forskellige aktieklasser, hvor aktieklasserne har forskellige rettigheder i forhold til stemmewægt og ret til udbytte. En forlods udbytteret kan således have væsentlig betydning for værdien af en aktie, men i et sådant tilfælde vil værdien for aktionæren alt andet lige være den samme, uanset om aktionæren beholder aktien eller sælger den.

Hverken fusionsskatteloven eller skattelovgivningen i øvrigt indeholder nogen definition af, hvad der forstås ved "handelsværdien" af aktier.

Efter Skattestyrelsens opfattelse må aktiernes handelsværdi forstås som den værdi, som uafhængige parter med modstridende interesser ville handle aktierne til på et frit marked.

Den primære forkøbsret i henhold til ejeraftalerne indehaves i henhold til aftalernes pkt. 7.2 af A, som er forælder til de øvrige aktionærer. Der vil i en sådan situation derfor ikke være tale om en handel mellem to uafhængige parter. Hvis A ikke udnytter sin primære forkøbsret, således at de øvrige aktionærer, som A er forælder til, kan udnytte deres sekundære forkøbsret og dermed købe aktierne til indre værdi, må det antages, at dette er et udslag af interessefællesskabet mellem A og A's børn.

Efter Skattestyrelsens opfattelse er der derfor ikke umiddelbart grundlag for at opfatte ejeraftalens bestemmelser som udtryk for den værdi, der kan opnås ved fri handel mellem uafhængige parter.

Der kan i denne sammenhæng også henvises til Højesterets dom af 27. november 2013 offentliggjort som SKM2013. 841. HR.

Dommen vedrørte et selskab, som i 2002 havde erhvervet en ejerlejlighed for 1,9 mio.kr. med henblik på at udleje den til eneanpartshaverens sønner. Lejemålet var uden tidsbegrænsning og med sædvanlige opsigelsesbetingelser for udlejer. I 2005 solgte selskabet lejligheden til eneanpartshaveren for 850.000 kr. Selskabet henviste til, at handelsværdien skulle reduceres, da lejligheden var udlejet. Dette var også afspejlet i den offentlige ejendomsvurdering.

Højesteret fandt, at udlejningen til eneanpartshaverens sønner ikke kunne anses for at udgøre en sådan byrde for anpartshaveren, at dette havde betydning for fastlæggelsen af lejlighedens handelsværdi ved salget til ham. Handelsværdien skulle derfor fastsættes til 2,6 mio.kr., som ubestridt svarede til lejlighedens handelsværdi på salgstidspunktet, når der sås bort fra lejekontrakten.

Repræsentanten har henvist til, at situationen i nærværende sag svarer til den situation, at en fast ejendom i en servitut er bebyrdet med en pligt for ejeren til at sælge ejendommen til kommunen til en forud fastsat pris. Efter Skattestyrelsens opfattelse vil en mere korrekt sammenligning være, at der er en pligt for ejeren til at sælge til ejerens forælder til en forud fastsat pris, og kun hvis forælderen tillader det en alternativ pligt til at sælge til ejerens søskende. Med henvisning til Højesterets dom i SKM2013. 841. HR udgør en sådan pligt efter Skattestyrelsens opfattelse ikke en byrde for ejeren, der skal tillægges vægt ved værdiansættelsen.

Det bemærkes også, at da det er en aftale alene mellem aktionærerne, kan aftalen til enhver tid ændres, hvis aktionærerne måtte være enige om dette.

Vedrørende omsættelighedsbegrænsninger og praksis vedr. 19. maj 1993-kurser

I Højesterets afgørelse i TfS 2000, 560 blev der taget stilling til betydningen af en omsættelighedsbegrænsning for fastsættelsen af handelsværdien af aktierne i et selskab pr. 19. maj 1993.

Af Højesterets bemærkninger fremgår bl.a. følgende:

"Handelsværdien kan være påvirket af begrænsninger i aktiernes omsættelighed, herunder pligt til indløsning, i henhold til aktionæroverenskomst eller vedtægter. Der er ikke i lovens ordlyd eller forarbejder holdepunkter for, at man i alle tilfælde skal se bort fra sådanne begrænsninger, og lovens formål tilsiger, at der kan tages hensyn hertil ved værdiansættelsen. Det forhold, at handelsværdien i andre relationer ansættes uden hensyn til sådanne begrænsninger, tvinger ikke til en anden forståelse.

Afgørelsen af, hvilken betydning sådanne begrænsninger skal have ved ansættelse af handelsværdien (...) beror på en konkret vurdering. Der må ved denne vurdering tages hensyn til, at der efter bestemmelsens formål alene skal ske beskatning af gevinster vedrørende perioden efter den 19. maj 1993, og til, at værdiansættelsen skal ske uden sigte på en bestemt af flere mulige afståelsessituationer. Mulighederne for den enkelte aktionærs salg til en højere kurs, herunder ved et samlet salg af alle aktionærers aktier, kan således indgå i vurderingen, medmindre sådanne muligheder den 18. maj 1993 måtte anses for urealistiske.

(...) Aktionæroverenskomsten mellem selskabets fem aktionærer bestemte i § 6, at såfremt en aktionær opsigte sit ansættelsesforhold eller ønskede at afhænde sin aktiepost, havde de øvrige aktionærer ret til at erhverve den til en kurs, der skulle opgøres med fradrag af eventuelt aktiveret købesum for erhvervet goodwill og uden tillæg af beregnet værdi af oparbejdet goodwill. Ved afståelse efter disse regler ville aktionærene således ikke kunne realisere den merværdi, der var en følge af virksomhedens indtjeningsevne. Det er oplyst, at bestemmelsen var fastsat for at beskytte selskabet, idet det var vigtigt, at alle fem aktionærer, der aktivt arbejdede i selskabets virksomhed, fortsat arbejdede sammen.

En afhændelse til nedsat kurs beregnet i henhold til aktionæroverenskomstens § 6 var imidlertid ikke pligtig for aktionæren, som efter kursfastsættelsen kunne opgive salget, og begrænsningerne ifølge aktionæroverenskomsten angik alene afhændelse og omfattede f.eks. ikke aktieovergang til ægtefælle eller livsarvinger, jf. vedtægternes § 4, stk. 1. De øvrige aktionærer kunne endvidere undlade at købe, hvilket ville åbne mulighed for salg uden prisbegrænsning, og erhververen kunne ved et senere salg kræve en kurs, der mindst svarede til hans anskaffelsessum med fradrag af en forholdsmæssig del af et eventuelt driftsunderskud, jf. aktionæroverenskomstens § 6, stk. 3. Den enkelte aktionær kunne desuden realisere visse merværdier, der var en følge af virksomhedens indtjeningsevne, ved deling af egenkapitalen ved aktionærens 55. år, som aktionærene ville opnå i perioden 1996-2003, jf. aktionæroverenskomstens § 10. Merværdierne kunne endelig realiseres uden begrænsning ved aktionærernes samlede salg af aktier eller efter selskabets salg af virksomheden.

På baggrund af omsættelighedsbegrænsningens formål og de alternative muligheder for afståelse uden begrænsning, som aktionærene kunne have en fælles interesse i at gennemføre, lægger Højesteret til grund, at det den 18. maj 1993 ikke var urealistisk for den enkelte aktionær at påregne, at aktierne - eventuelt på et senere tidspunkt - ville kunne afstås uden begrænsninger.

På denne baggrund finder Højesteret, at begrænsningerne i aktiernes omsættelighed ikke indebærer, at der skal ses bort fra de merværdier, der er dokumenteret ved skønserklæringen."

Højesteret lagde således vægt på, at et salg til værdien uden medregning af oparbejdet goodwill, således som aktionæroverenskomsten foreskrev, ikke var den eneste mulighed for aktionærene. De kunne fx også vælge at beholde aktierne, aktierne kunne overgå til en ægtefælle eller livsarvinger, aktionæren kunne sælge til tredjemand til en højere pris, hvis ingen af de øvrige aktionærer ønskede at udnytte deres forkøbsret, og der kunne ske et samlet salg af aktierne.

Det var derfor ikke urealistisk for den enkelte aktionær at påregne, at aktierne ville kunne afstås uden begrænsninger.

Repræsentanten har anført, at "Ligningsrådets og Landsskatterettens afgørelser om 19. maj 1993-indgangsværdier udtrykker således en fast praksis for at tillægge vedtægtsbestemmelser betydning for kursfastsættelsen." og henviser i den forbindelse til TfS 1994, 632 LR, TfS 1995, 554 LR, TfS 1996, 182 LSR og TfS 1997, 642 LSR, hvor der blev lagt vægt på, at de øvrige aktionærer som følge af favørkursen ville have udnyttet deres ret til at erhverve aktierne.

Skattestyrelsen er enig i, at omsættelighedsbegrænsninger kan være af betydning ved overdragelse mellem uafhængige parter, ligesom det kan have betydning, at der er tale om minoritetsaktier.

Skattestyrelsen forudsætter i denne forbindelse, at omsættelighedsbegrænsningerne i udkastet til Ny Ejeraftale gennemføres endeligt i overensstemmelse med det oplyste som en videreførelse af principperne fra den oprindelige Ejeraftale om overdragelse til den laveste værdi, skattemyndighederne kan acceptere.

Det er Skattestyrelsens opfattelse, at den nævnte praksis om fastsættelse af værdien til forkøbsretskursen, fordi medaktionærerne må antages at udnytte denne mulighed ved et salg, blev underkendt ved Højesterets afgørelse TfS 2000, 560 om forkøbsret til indre værdi, hvor det "ikke var urealistisk for den enkelte aktionær at påregne, at aktierne - eventuelt på et senere tidspunkt - ville kunne afstås uden begrænsninger".

Højesteret udtaler desuden, at "mulighederne for den enkelte aktionærs salg til en højere kurs, herunder ved et samlet salg af alle aktionærers aktier, kan således indgå i vurderingen, medmindre sådanne muligheder den 18. maj 1993 måtte anses for urealistiske"

Det er således efter Skattestyrelsens opfattelse ikke korrekt at tage Højesterets dom til indtægt for, at handelsværdien skal forstås som den enkelte aktionærs faktiske mulighed for at sælge den konkrete aktiepost på det givne tidspunkt.

Det er oplyst, at et samlet salg af H1 er utænkeligt, da det er Familiens ønske, at aktierne skal bevares på Familiens hænder, hvilket også fremgår af Ny Ejeraftale.

Skattestyrelsen bemærker hertil, at selvom det er Familiens klare og nedskrevne ønske, at aktierne skal bevares på Familiens hænder, og et samlet salg derfor med den nuværende sammensætning af Familien forekommer højst usandsynligt, så er det efter Skattestyrelsens opfattelse ikke tilstrækkeligt til at anse et samlet salg på et senere tidspunkt for urealistisk, da det ikke kan forudses, om en senere sammensætning af Familien vil have interesse i at ændre dette ønske.

Da der derudover ikke ses at være nogle særlige, juridiske hindringer for at Familien kan foretage et samlet salg - helt eller delvist - af Familiens aktier i H1, hvis der er enighed om det, ud over bestyrelsens godkendelse, kan et samlet salg på et senere tidspunkt efter Skattestyrelsens opfattelse ikke opfattes som urealistisk.

Hertil kommer, at et samlet salg ikke er det eneste alternativ til et salg mellem de eksisterende aktionærer. Som også påpeget af Højesteret i TfS 2000, 560, kan aktionærerne fx også vælge at beholde aktierne, aktierne kan overgå til en ægtefælle eller livsarvinger og aktionærerne kan sælge til tredjemand til en højere pris, hvis ingen af de øvrige aktionærer ønsker at udnytte deres forkøbsret.

Det er således ikke Skattestyrelsens opfattelse, at der generelt skal bortses fra omsættelighedsbegrænsninger og maksimalt opnåelige priser, blot fordi der er en hypotetisk mulighed for, at virksomheden engang i fremtiden kan sælges samlet.

Skattestyrelsen bemærker dog, at nærværende sag netop omhandler et familiemedlems ønske om at reducere sin ejerandel. Det er således ikke utænkeligt, at familiemedlemmer vil ønske at reducere sit ejerskab.

Hertil kommer, at både Ejeraftalen og udkastet til Ny Ejeraftale giver mulighed for et salg af aktier til tredjemand til en højere pris end den, der gælder for de eksisterende aktionærer, også i situationer hvor det kun er en enkelt aktionær, der vil sælge sine aktier. Desuden gælder begrænsningen om salg til indre værdi kun fuldt ud for børnene. A har hverken pligt til at tilbyde sine aktier til børnene, hvis A ønsker at sælge samtlige sine aktier, eller har nogen pligt til at sælge til indre værdi, jf. Ejeraftalens pkt. 7.4.

Endelig bemærker Skattestyrelsen, at repræsentanten har oplyst, at bestemmelsen i Ny Ejeraftale om, at handel kun kan ske til indre værdi, er udtryk for, at en udtrædende aktionær ikke skal have del i fremtidig indtjening og dermed have et incitament til at afhænde aktierne. Ved arveovergang til livsarvinger er der ikke samme hensyn, idet arveovergang så at sige er "obligatorisk". På grund af interessefællesskabet i den nære familie (forældre - børn) er det derfor vurderet, at det ikke er muligt at fastsætte bestemmelser i ejeraftalen om, at næste generation kan arve aktierne til indre værdi.

Det er Skattestyrelsens opfattelse, at hvis indre værdi er udtryk for den reelle handelsværdi af aktierne ved et salg på grund af omsættelighedsbegrænsningen i Ejeraftalen, så må indre værdi alt andet lige også være den reelle handelsværdi af aktierne ved aktieovergang til livsarvinger. Der ses ikke at være en anden handelsværdi af den samme aktiepost, blot fordi overdragelsen sker ved arv eller gave til livsarvinger i stedet for ved salg til en forælder eller søskende. At bestemmelsen om overdragelse til indre værdi ikke finder anvendelse ved aktieovergang til livsarvinger er derfor udtryk for, at indre værdi netop ikke er den reelle handelsværdi af aktierne, og at et salg af aktier fra B til A eller sine søskende netop ikke er et salg til handelsværdien af aktierne, uanset bestemmelserne i Ejeraftalen.

Vedrørende praksis om vederlag for goodwill og "nøgen ind - nøgen ud"-aftaler

Repræsentanten har anført, at "Uden for 19. maj-kurssagerne er det også anerkendt, at unoterede aktier kan overdrages til indre værdi, når den udtrædende part ikke har krav på vederlag for goodwill mv., men skal afstå aktierne til selskabet eller de øvrige aktionærer til indre værdi. Der henvises f.eks. til SKM2002. 25 LR, SKM2002. 461 LR, SKM2008. 496 SR og SKM 2013.901 SR, som alle omhandler medarbejdere, der havde pligt til at sælge aktierne tilbage til arbejdsgiverselskabet uden værdi af goodwill ved fratræden, og som derfor kunne erhverve aktierne til indre værdi."

Repræsentanten har endvidere henvist til, at aftaler om "nøgen ind - nøgen ud" af selskaber i praksis er godkendt, når aftalen er gældende for alle aktionærer i selskabet

Skattestyrelsen bemærker hertil, at de nævnte sager drejer sig om medarbejderforhold, og derfor ikke er relevante for nærværende sag, da de påtænkte dispositioner ikke har karakter af en incitamentsordning om køb og salg af aktier til indre værdi til medarbejdere.

Selv hvis der var tale om medarbejderforhold, fremgår det imidlertid af Skattestyrelsens styresignal af 1. september 2020 (SKM2020. 351. SKTST), at netop den praksis, der følger af de nævnte afgørelser, er ændret med skærpende virkning fra 3 måneder fra offentliggørelsen af styresignalet, dvs. fra 1. december 2020.

Praksis er således ændret i forbindelse med medarbejders erhvervelse af aktier eller anparter til en kurs svarende til indre værdi eller anden favørkurs som led i en incitamentsordning. Efter den nye praksis vil medarbejdere skulle beskattes af et lønaccessorium efter reglerne i ligningslovens § 16, jf. statsskatte-

lovens § 4, når betingelserne i de særlige regler for aktieafløbning af medarbejdere i ligningslovens § 7 P og § 28 ikke er opfyldt.

Repræsentanten henviser også til SKM2019. 234. SR, hvor Skatterådet bekræftede, at en partner i et partnerselskab kunne overdrage sin partnerselskabsandel til sit selskab til en pris uden goodwill, fordi det for alle partnere gjaldt, at "Der beregnes og betales således ikke for goodwill, hverken ved ind- og udtræden af P/S'et."

Skattestyrelsen bemærker hertil, at der i SKM2019. 234. SR var tale om uafhængige parter, hvorfor sagen ikke er sammenlignelig med nærværende sag.

Vedrørende interessefællesskab

Repræsentanten anfører, at "Søskende har klart modsatrettede interesser, og de kan derfor ikke (som børn og deres descendenter) anses for at være i et interessefællesskab, men må betragtes som uafhængige parter." og der henvises i den forbindelse til SKM2008. 59. SR, SKM2008. 175. SR, SKM2008. 198. SR og SKM2008. 272. SR.

Skattestyrelsen skal i den forbindelse henvise til Skatterådets afgørelse i SKM2020. 283. SR, hvor følgende bl.a. fremgår:

"Rådgiver anfører endvidere, at selvom der er familierelationer mellem aktionærerne, kan de ikke anses for interesseforbundne, idet deres relation stammer flere led tilbage, hvilket betyder, at det er en række familiegrene, der udtræder af ejerskabet i forbindelse med omstruktureringen og rådgiver henviser i den forbindelse til praksis, hvor søskende ikke anses som interesseforbundne parter, jf. SKM. 2008.272. SR, SKM2008. 692. SR og SKM2008. 59. SR.

Skattestyrelsen bemærker, at Højesteret i SKM2003. 338. HR fandt, at overdragelse af en ejendom mellem søskende var en overdragelse mellem interesseforbundne parter, hvorfor overdragelsessummen ikke uden videre kunne lægges til grund som ejendommens reelle handelsværdi på overdragelsestidspunktet.

De anførte afgørelser fra Skatterådet må derfor i overensstemmelse med Højesteretsdommen forstås derhen, at Skatterådet efter en konkret vurdering fandt, at de foretagne værdiansættelser var korrekte."

I SKM2003. 338. HR var der tale om en ejendomsoverdragelse mellem to brødre. Højesteret henviste til Østre Landsrets begrundelse, hvor Østre Landsret blot konstaterer, at overdragelsessummen for ejendommen blev aftalt mellem interesseforbundne parter og derfor ikke uden videre kunne lægges til grund som ejendommens reelle handelsværdi på overdragelsestidspunktet. Østre Landsret anfører således ikke nogen konkret begrundelse for, at parterne er interesseforbundne, men lægger det til grund som en generel forudsætning.

Skattestyrelsen kan derfor ikke tiltræde spørgers indledende bemærkninger om, at søskende altid må betragtes som uafhængige parter. Af de af spørger nævnte afgørelser fremgår det alene, at søskende som udgangspunkt er anset for at have modsatrettede interesser. Det afhænger således af de nærmere omstændigheder, om søskende i den konkrete situation kan betragtes som uafhængige parter. Derudover er B og B's søskende børn af A, hvorfor der også af denne grund ikke er tale om uafhængige parter.

Repræsentanten anfører, at da skatteyderen i SKM2003. 338. HR var selvmøder, har dommen ingen reel præjudikatsværdi, antageligt fordi det er forhandlingsprincippet og ikke officialmaksimen, der gælder for skattesager ved domstolene. Efter Skattestyrelsens opfattelse er der dog ikke noget grundlag for en sådan konklusion. Østre Landsrets udsagn om, at parterne var interesseforbundne, fremstår som en generel og principiel konklusion, og præjudikatsværdien ses ikke at være påvirket af, at skatteyderen var selvmøder.

Repræsentanten anfører desuden, at da SKM2020. 283. SR var en "ja-sag", dvs. hvor skatteyder fik bekræftende svar på alle sine spørgsmål, har der ikke været nogen anledning for Skatterådets medlemmer til specifikt at forholde sig til de citerede sætninger, og der er ifølge repræsentanten heller intet i sagen, der tyder på, at Skatterådet rent faktisk har forholdt sig til sætningerne.

Efter Skattestyrelsens opfattelse må man nødvendigvis gå ud fra, at Skatterådet forholder sig til forelagte sager på samme vis, uanset om styrelsens indstilling er positiv eller negativ for spørgeren. Der er intet grundlag for at antage, at en "ja-sag" skulle have lavere præjudikatsværdi end en "nej-sag".

Som ovenfor nævnt indehaves den primære forkøbsret i henhold til ejeraftalernes pkt. 7.2 af A, som er forælder til de øvrige aktionærer. Der vil i en sådan situation derfor ikke være tale om en handel mellem to uafhængige parter. Forudsætningen for at der kan ske et salg mellem de aktionærer, der er søskende, og som indehaver den sekundære forkøbsret, er således, at A vælger ikke at udnytte sin primære forkøbsret.

Muligheden for at købe aktierne til indre værdi har til formål at skabe en værdiforskydning fra den sælgende til den køvende aktionær og dermed reducere incitamentet til at sælge aktierne. En manglende udnyttelse af forkøbsretten fra A's side må derfor som udgangspunkt anses for at være et udslag af interessefællesskabet med børnene og ud fra et ønske om at begunstige børnene.

Efter Skattestyrelsens opfattelse er der også af denne årsag ikke grundlag for at opfatte ejeraftalens bestemmelser som udtryk for den værdi, der kan opnås ved fri handel mellem uafhængige parter med modstridende interesser.

Sammenfatning af Skattestyrelsens opfattelse

Sammenfattende finder Skattestyrelsen ikke, at Spørgerne har godtgjort, at den forholdsmæssige indre værdi af H1 kan anses for at udgøre handelsværdien af de overførte aktiver og passiver, således at dette kan danne grundlag for fastsættelsen af vederlaget til aktionærerne.

Efter Skattestyrelsens opfattelse er motivet for bestemmelserne i ejeraftalen ikke relevante for bedømmelsen af, om handelsværdien kan fastsættes til indre værdi. Det har heller ingen betydning, hvorvidt værdiansættelsen til indre værdi konkret indebærer skattemæssige fordele for de involverede eller ej.

Det afgørende er derimod, at der faktisk sker en værdiforskydning fra B til de øvrige aktionærer, og at der er tale om en aftale mellem interesseforbundne parter.

Det centrale spørgsmål i sagen er således, om en interesseforbunden ejerkreds (forælder og børn, hvor forælderen har stemmemajoriteten) kan reducere handelsværdien af aktierne i et selskab ved at pålægge sig selv en omsættelighedsbegrænsning, som de til enhver tid kan ændre eller ophæve igen, således at aktier kan overdrages mellem parterne til den reducerede værdi, i dette tilfælde ved en spaltning af selskabet.

B kan kun overdrage sine aktier til A til indre værdi, fordi parterne har aftalt dette. B kan endvidere kun overdrage sine aktier til sine søskende, hvis A giver afkald på sin forkøbsret, da parterne har aftalt dette. Da det er en aftale alene mellem aktionærerne, kan aftalen til enhver tid ændres, hvis aktionærerne måtte være enige om dette. Da det er en aftale mellem interesseforbundne parter, er skattemyndighederne ikke forpligtet til at lægge aftalen til grund.

Ejeraftalen og den deri indeholdte omsættelighedsbegrænsning, som er indgået mellem interesseforbundne parter, medfører således, at der sker en reel værdiforskydning mellem parterne i forbindelse med spaltningen, da vederlaget ikke fastsættes ud fra den reelle handelsværdi af de overførte aktiver og passiver og heller ikke ud fra den reelle handelsværdi af de ombyttede aktier.

Spørger har da også lagt til grund, at indre værdi ikke kan anvendes som handelsværdi ved aktieovergang til livsarvinger, både ved arv og ved gave, hvilket yderligere illustrerer, at indre værdi ikke er den reelle handelsværdi af aktierne, som kan anvendes ved overdragelse mellem interesseforbundne parter.

Selv hvis B og B's søskende konkret ikke betragtes som interesseforbundne isoleret set, så er der ikke tale om en transaktion alene mellem søskende.

Ved overdragelsen til søskende skal B i henhold til ejeraftalen først tilbyde A at købe aktierne til indre værdi. Kun hvis A ikke ønsker at udnytte sin forkøbsret, kan B's søskende få tilbudt at købe aktierne til indre værdi. Uanset B's motiver, så sker der faktisk en begunstiggelse af A, da A får mulighed for at overtage aktier fra B til indre værdi, og selvom den samme pris gælder for B's søskende, så gælder den pris kun, hvis A beslutter det, dvs. der sker faktisk en begunstiggelse af B's søskende, hvis A vælger ikke at udnytte sin forkøbsret. Derfor er der også af denne grund ikke tale om en transaktion mellem uafhængige parter, heller ikke mellem B og B's søskende isoleret, og også derfor kan indre værdi ikke anerkendes som handelsværdien ved fastsættelsen af ombytningsforholdet for de udspaltede aktier.

Den af parterne vedtagne omsættelighedsbegrænsning ses derfor ikke at have betydning for fastsættelsen af handelsværdien af de overførte aktiver og passiver eller de ombyttede aktier.

Betingelsen om at vederlaget skal fastsættes ud fra handelsværdien er derfor ikke opfyldt.

Indstilling

Skattestyrelsen indstiller, at spørgsmål 1 besvares med "Nej".

Spørgsmål 2

Det ønskes bekræftet, at gennemførelsen af den under spørgsmål 1 nævnte betalingskorrektion ikke vil medføre indkomst- eller udbyttebeskatning af de modtagende selskaber og ikke vil medføre indkomst- eller udbyttebeskatning af eller gaveafgift for disse selskabers aktionærer.

Begrundelse

Det er oplyst, at spaltningen ønskes gennemført med regnskabsmæssig og selskabsretlig skæringsdato pr. [skæringsdato].

Da der er tale om en ophørsspaltning af et moderselskab, vil spaltningen være omfattet af fusionsskatteovens § 5, stk. 3, hvorefter tidspunktet for vedtagelsen af spaltningen skattemæssigt vil anses for fusionsdato for selskabet.

Den handelsværdi af de overførte aktiver og passiver, der skal lægges til grund ved fastsættelsen af vederlaget for de ombyttede aktier på vedtagelsestidspunktet, kan derfor adskille sig fra den værdi, der ligger til grund for spaltningens regnskab pr. [skæringsdato].

Det er i spørgsmålet forudsat, at der ved opgørelsen af vederlaget for de ombyttede aktier kan anvendes en handelsværdi af de overførte aktiver og passiver svarende til indre værdi af selskabet.

Som det fremgår af Skattestyrelsens indstilling til besvarelse af spørgsmål 1, er det Skattestyrelsens opfattelse, at det ikke er godtgjort, at indre værdi kan anvendes som handelsværdi af de overførte aktiver og passiver. En betalingskorrektion som beskrevet ud fra indre værdi vil således fortsat ikke opfylde betingelsen om, at vederlaget skal svare til handelsværdien af de overførte aktiver og passiver.

Skattestyrelsen kan dog bekræfte, at Skatterådet i SKM2008. 689. SR i en tilsvarende situation har fastslået, at en efterfølgende betalingskorrektion udelukkende med henblik på at korrigere fordelingen af

værdier, således at ombytningsforholdet bliver korrekt pr. vedtagelsesdatoen, skal anses som en integreret del af spaltningen, der ikke udløser skat for de involverede selskaber og aktionærer. Dette er også bekræftet af Skatteministeriet i SKM2008. 728. DEP, hvor det dog også udtales, at det er Skatteministeriets vurdering, at det vil være forholdsvis få tilfælde, hvor der er tydelig forskel mellem den andel af værdierne, som aktionærerne skal modtage i henhold til spaltplingsplanen, og den andel af værdierne, som de faktisk modtager på tidspunktet for spaltplingsplanens vedtagelse.

Indstilling

Skattestyrelsen indstiller, at spørgsmål 2 besvares med "se sagsfremstilling og begrundelse".

Spørgsmål 3

Det ønskes bekræftet, at de øvrige betingelser for en skattefri ophørsspaltning uden tilladelse er opfyldt, dvs. ud over betingelsen om at værdien af de modtagne aktier skal svare til handelsværdien af de overførte aktiver og passiver.

Betingelserne for skattefri spaltning uden tilladelse fremgår af fusionsskattelovens § 15 a, stk. 1-3. De relevante betingelser er oplistet nedenfor:

- Såvel det indskydende selskab som det modtagende selskab skal være omfattet af begrebet selskab i en medlemsstat i artikel 3 i direktiv 2009/133/EF og skal ikke ved beskatningen her i landet anses for en transparent enhed, jf. fusionsskattelovens § 15 a, stk. 1, 1. pkt. – De deltagende selskaber er danske aktie- og anpartsselskaber, hvorfor betingelsen er opfyldt.
- Skattefri spaltning uden tilladelse kan ikke opnås, hvis det indskydende selskab har mere end én selskabsdeltager og en eller flere af disse har været selskabsdeltagere i mindre end 3 år uden at have rådet over flertallet af stemmerne og samtidig er eller ved spaltningen bliver selskabsdeltagere i det modtagende selskab, hvor de tilsammen råder over flertallet af stemmerne, jf. fusionsskattelovens § 15 a, stk. 1, 8. pkt. – Der er efter det oplyste ikke tale om en sådan situation, hvorfor undtagelsen ikke finder anvendelse.
- Skattefri spaltning uden tilladelse kan ikke opnås, hvis en person eller et selskab, der har bestemmende indflydelse i det indskydende selskab, jf. ligningslovens § 2, hverken er hjemmehørende i EU/EØS eller i en stat, som har en dobbeltbeskatningsoverenskomst med Danmark, jf. fusionsskattelovens § 15 a, stk. 1, 10. pkt. – Der er efter det oplyste ikke tale om en sådan situation, hvorfor undtagelsen ikke finder anvendelse.
- Skattefri spaltning uden tilladelse kan ikke opnås, hvis der i en periode på 3 år forud for vedtagelsen af spaltningen er overdraget aktier i det indskydende selskab uden skattemæssig succession til et eller flere selskaber, der er koncernforbundne med det overdragende eller overdragede selskab, jf. kursgevinstlovens § 4, stk. 2, og hvis aktierne omfattes af aktieavancebeskatningslovens §§ 4 a, 4 b eller 4 c. – Der er i perioden sket overdragelser af aktier ejet af H1 eller af underliggende selskaber. Der er imidlertid ikke sket koncerninterne overdragelser af aktierne i det indskydende selskab, H1. Undtagelsen finder derfor ikke anvendelse.
- Det indskydende selskab, H1, skal overføre en del af eller samtlige sine aktiver og passiver til et eller flere eksisterende eller nye selskaber ved i samme forhold som hidtil at tildele sine selskabsdeltagere aktier eller anparter og eventuelt en kontant udligningssum, jf. fusionsskattelovens § 15 a, stk. 2, 1. pkt. – Som det fremgår af Skattestyrelsens indstilling til besvarelsen af spørgsmål 1, kan betingelsen om, at selskabsdeltagerne skal vederlægges i samme forhold som hidtil, anses for opfyldt, medmindre den anvendte værdi af de udspaltede aktiver og passiver ikke svarer til handelsværdien. – Da det ikke er godtgjort, at den anvendte værdi svarer til handelsværdien, kan denne betingelse ikke anses for opfyldt.

- Værdien af de tildelte aktier eller anparter med tillæg af en eventuel kontant udligningssum skal svare til handelsværdien af de overførte aktiver og passiver, jf. fusionsskattelovens § 15 a, stk. 2, 2. pkt.–Som det fremgår af Skattestyrelsens indstilling til besvarelse af spørgsmål 1, er det Skattestyrelsens opfattelse, at denne betingelse ikke er opfyldt.
- Forholdet mellem aktiver og forpligtelser, der overføres til det modtagende selskab, skal svare til forholdet mellem aktiver og forpligtelser i det indskydende selskab, jf. fusionsskattelovens § 15 a, stk. 2, 3. pkt.–Da det er Skattestyrelsens opfattelse, at de anvendte værdier ikke svarer til handelsværdien af de aktiver og passiver, der overføres til Nyt H1, kan denne betingelse ikke anses for opfyldt.

De resterende betingelser i fusionsskattelovens § 15 a, stk. 1-3, er ikke relevante for denne sag.

Indstilling

Skattestyrelsen indstiller, at spørgsmål 3 besvares med "Nej".

Spørgsmål 4

Det ønskes bekræftet, at B efter spaltningen kan sælge sine A-aktier i Nyt H1 til sine søskende til indre værdi på overdragelsestidspunktet.

Som det fremgår af Skattestyrelsens indstilling til besvarelse af spørgsmål 1, er det Skattestyrelsens opfattelse, at indre værdi ikke er udtryk for den reelle handelsværdi af aktierne ved en fri handel mellem uafhængige parter. Det er endvidere Skattestyrelsens opfattelse, at et salg fra B til sine søskende ikke er en handel mellem uafhængige parter, da søskende anses for at være interesseforbundne og da forudsætningen for at B kan sælge til sine søskende er, at A, som er forælder til B og B's søskende, vælger ikke at udnytte sin forkøbsret i henhold til ejeraftalen. Et sådant valg må anses for at være udslag af interessefællesskabet mellem A og B's søskende.

Indstilling

Skattestyrelsen indstiller, at spørgsmål 4 besvares med "Nej".

Spørgsmål 5

Det ønskes bekræftet, at den samlede transaktion ikke vil være omfattet af ligningslovens § 3.

Efter ligningslovens § 3 skal skattepligtige selskaber og foreninger m.v. ved indkomstopgørelsen og skatteberegningen se bort fra arrangementer eller serier af arrangementer, der er tilrettelagt med det hovedformål, eller der som et af hovedformålene har at opnå en skattefordel, som virker mod formålet og hensigten med skatteretten, og som ikke er reelt under hensyntagen til alle relevante faktiske forhold og omstændigheder.

Ved anvendelsen af ligningslovens § 3 betragtes arrangementer eller serier af arrangementer som værende ikke-reelle, i det omfang de ikke er tilrettelagt af velbegrundede kommercielle årsager, der afspejler den økonomiske virkelighed.

Repræsentanten har henvist til SKM2020. 293. SR, hvor en skattefri spaltning efterfulgt af en likvidation af det modtagende selskab reelt medførte, at en udlodning, der før spaltningen ville være en skattepligtig udbytteudlodning, blev konverteret til et likvidationsprovenu, der skal behandles som afståelsessum for aktierne, hvorved anskaffelsessummen kunne fratrækkes ved opgørelsen af gevinsten. Skatterådet fandt, at det var i strid med formålet og hensigten med skatteretten, hvis det var muligt på den måde at omkvalificere en skattepligtig udbytteudlodning til et likvidationsprovenu, hvor anskaffelsessummen på anparterne kunne fratrækkes ved opgørelsen af gevinst på anparterne.

I den foreliggende sag er der tale om, at en aktionær, B, ønsker at reducere sin ejerandel for derved at få mulighed for via sit eget selskab at foretage egne investeringer inden for andre områder.

Der er således ikke tale om et alternativ til en udbytteudlodning, og der er heller ikke tale om en eneaktionær, hvis eneste interesse i spaltningen er at få overskudslikviditet ud af selskabet på en måde, så aktiernes anskaffelsessum kan fradrages.

Arrangementet ses således at være tilrettelagt af velbegrundede, kommercielle årsager. Under forudsætning af, at betingelsen om at vederlaget for de ombyttede aktier skal svare til handelsværdien af de overførte aktiver og passiver, kan opfyldes, finder ligningslovens § 3 efter Skattestyrelsens opfattelse ikke anvendelse.

Indstilling

Skattestyrelsen indstiller, at spørgsmål 5 besvares med "Ja".

Skatterådets afgørelse og begrundelse

Skatterådet tiltræder Skattestyrelsens indstilling og begrundelse.

Lovgrundlag, forarbejder og praksis

Spørgsmål 1

Lovgrundlag

Fusionsskattelovens § 15 a, stk. 1 og 2

Stk. 1. Ved spaltning af et selskab har selskaberne adgang til beskatning efter reglerne i § 15 b, stk. 1 og 2, når såvel det indskydende selskab som det modtagende selskab er omfattet af begrebet selskab i en medlemsstat i artikel 3 i direktiv 2009/133/EF og ikke ved beskatningen her i landet anses for en transparent enhed. (...) Ved spaltning af et selskab har selskaberne som nævnt i 1. pkt. adgang til beskatning efter reglerne i § 15 b, stk. 1 og 2, uden at der er opnået tilladelse hertil fra told- og skatteforvaltningen, jf. dog 5.-11. pkt. (...)

Stk. 2. Ved spaltning forstås den transaktion, hvorved et selskab overfører en del af eller samtlige sine aktiver og passiver til et eller flere eksisterende eller nye selskaber ved i samme forhold som hidtil at tildele sine selskabsdeltagere aktier eller anparter og eventuelt en kontant udligningssum. Det er en betingelse for anvendelsen af stk. 1, 4. pkt., at værdien af de tildelte aktier eller anparter med tillæg af en eventuel kontant udligningssum svarer til handelsværdien af de overførte aktiver og passiver. Det er endvidere en betingelse for anvendelsen af stk. 1, 4. pkt., at forholdet mellem aktiver og forpligtelser, der overføres til det modtagende selskab, svarer til forholdet mellem aktiver og forpligtelser i det indskydende selskab. (...)

Rådets direktiv 2009/133/EF af 19. oktober 2009

Artikel 2

I dette direktiv forstås ved:

(...)

b) "spaltning": den transaktion, hvorved et selskab som følge af og samtidig med sin opløsning uden likvidation overfører sine samlede aktiver og passiver til to eller flere eksisterende eller nye selskaber

ved i henhold til en pro rata regel at tildele sine selskabsdeltagere aktier eller anparter i de modtagende selskaber og eventuelt en kontant udligningssum på højst 10 % af disse værdipapirers pålydende værdi, eller, når der ikke eksisterer en pålydende værdi, deres bogførte værdi.

(...)

Artikel 8

Stk. 1. Ved fusion, spaltning eller ombytning af aktier må selve tildelingen af aktier eller anparter i det modtagende eller erhvervende selskab til en selskabsdeltager i det indskydende eller erhvervede selskab til gengæld for aktier eller anparter i sidstnævnte ikke medføre nogen beskatning af denne selskabsdeltagers indkomst, overskud eller kapitalvinding.

(...)

Stk. 4. Stk. 1 og 3 finder kun anvendelse, hvis selskabsdeltageren ikke tillægger de modtagne aktier eller anparter en højere skattemæssig værdi end den værdi, som de ombyttede aktier eller anparter havde umiddelbart inden fusionen, spaltningen eller ombytningen af aktier.

(...)

Forarbejder

Lovbemærkningerne til lovforslag L 110 af 13. december 2006:

"(...) Det foreslås, at det skal være en betingelse for at kunne omstrukturere skatte-frit uden tilladelse, at værdien af vederlagsaktierne med tillæg af et eventuelt kon-tantvederlag skal svare til handelsværdien af de ombyttede aktier henholdsvis de tilførte aktiver og passiver. Der er ikke hermed tilsigtet ændringer i de gældende regler og praksis om ombytningsforhold ved skattefrie omstruktureringer, der gen-nemføres med tilladelse.

(...) Det foreslås, at det skal være en betingelse for at kunne foretage en skattefri spaltning uden tilladelse, at ombytningen sker til handelsværdi. Det vil sige, at vær-dien af vederlagsaktierne med tillæg af en eventuel kontant udligningssum skal sva-re til handelsværdien af de tilførte aktiver og passiver (...)"

Praksis

Den juridiske vejledning 2021-1, afsnit C. D. 6.1.3.2

"Det er en betingelse for at kunne foretage en skattefri spaltning, at vederlæggelsen af aktionærene sker i samme forhold som hidtil. Se FUL § 15 a, stk. 2, 1. pkt.

Selskabsdeltagerne i det indskydende selskab skal vederlægges med aktier eller anparter i det eller de modtagende selskaber og/ eller eventuelt en kontant udligningssum i samme forhold som hidtil i det indskydende selskab.

To aktionærer, der ejer henholdsvis 40 pct. og 60 pct. af et selskab, skal således vederlægges i forholdet 40:100 og 60:100, men vælger selv, om de begge ønsker at være aktionærer i det eller de modtagende selskaber.

Aktionærene i det indskydende selskab skal modtage aktier i de modtagende selskaber af samme værdi, som deres aktier i det indskydende selskab havde. Ved spaltningen må der således ikke overføres værdier mellem aktionærene. Dette fordrer, at der sker en korrekt værdiansættelse af de aktiver og passiver, der fordeles."

TfS 2000, 560 (Højesterets dom af 27. juni 2000)

I 1982 begyndte 5 samarbejdspartnere at drive en transport- og speditiønsvirksomhed i selskabsform, således at de hver ejede 20 % af indskudskapitalen, ligesom de alle deltog i den daglige drift.

Ved etableringen indgik de 5 en aktionæroverenskomst, ifølge hvilken de ikke kunne afhænde eller på anden måde overdrage deres mindretalsaktiepost eller nogen del af denne uden først at tilbyde de aktier, de måtte ønske at overdrage, til deres medaktionærer til en salgskurs, der i mangel af enighed skulle ansættes ved en vurdering. Kursen skulle fastsættes på en nærmere angivet måde. I tilfælde af opsigelse var de forpligtet til at afstå deres aktiepost til medaktionærerne til den nærmere fastsatte kurs uden tillæg af goodwill.

I 1986 blev virksomheden overdraget til et nyt aktieselskab A. I 1992 erhvervede A speditiønsafdelingen i et andet selskab, idet vederlaget for goodwillen var 2,8 mio. kr. I 1994 solgte A virksomheden til selskabet B. Vederlaget for goodwill var 13,1 mio. kr.

I forbindelse med ændringen af aktieavancebeskatningsloven i 1993 anmodede de 5 aktionærer skattemyndighederne om et bindende forhåndstilsagn om aktiernes handelsværdi pr. 19. maj 1993, dvs. før salget af virksomheden til B. Under henvisning til begrænsningerne i aktiernes omsættelighed fastsatte skattemyndighederne værdien til kurs 446.

Højesteret udtalte, at der ved vurderingen af sådanne aktiers værdi må tages hensyn til, at der efter lovens formål alene skal ske beskatning af gevinster vedrørende perioden efter den 19. maj 1993, og til, at værdiansættelsen skal ske uden sigte på en bestemt af flere mulige afståelsessituationer. Højesteret fandt, at begrænsningerne i aktiernes omsættelighed ikke indebar, at der skulle ses bort fra de merværdier, der var blevet dokumenteret ved en skønserklæring.

Da der ikke var enighed mellem parterne om, hvilken kurs aktierne skulle fastsættes til på grundlag af skønserklæringen, og fastsættelsen indebar et skøn, blev sagen hjemvist til Ligningsrådet til fornyet skønsmæssig ansættelse af handelsværdien.

SKM2003. 338. HR - Højesterets dom af 30. juni 2003

Skatteyderen havde fra en kreditforening, der havde overtaget ejendommen på tvangsauktion, købt broderens hus for godt kr. 250.000. Skatteyderen udlejede ejendommen til bolig for broderen og dennes familie. I lejekontrakten blev indføjet en bestemmelse om, at broderen havde forkøbsret til ejendommen til samme pris, som skatteyderen havde givet for den med tillæg af afholdte udgifter til vedligeholdelse m.v.

4 år senere købte broderen ejendommen tilbage til et beløb svarende til den pris, som skatteyderen havde givet for ejendommen. På dette tidspunkt var ejendommen vurderet til kr. 450.000.

Højesteret og Østre Landsret fastslog, at da overdragelsessummen for ejendommen var aftalt mellem interesseforbundne parter, kunne den ikke uden videre lægges til grund som ejendommens reelle handelsværdi på overdragelsestidspunktet. Overdragelsessummen var endvidere væsentlig lavere end den værdi, som skatteadministrativ praksis vedrørende ejendomshandel mellem interesseforbundne parter normalt uden dokumentation accepterer som udtryk for ejendommens handelsværdi. Det påhvilede herefter skatteyderen at godtgøre, at overdragelsessummen ikke var lavere end markedsprisen. Dette havde skatteyderen ikke godtgjort, hvorfor skatteministeriet havde været berettiget til at ansætte handelsværdien i overensstemmelse med skatteadministrativ praksis på området.

SKM2013. 841. HR (Højesterets dom af 27. november 2013)

Et selskab erhvervede i 2002 en ejerlejlighed for kr. 1.895.871 med henblik på at udleje den til eneanpartshaverens sønner. Lejemålet var ikke tidsbestemt og blev indgået med sædvanlige opsigelsesbegrænsninger for udlejer. I 2005 solgte selskabet lejligheden til faren for kr. 850.000. Lejligheden var på dette tidspunkt fortsat udlejet til sønnerne. Spørgsmålet i sagen var, hvorvidt der ved vurderingen af handelsværdien af lejligheden skulle tages hensyn til lejemålet. I så fald var der enighed om, at værdien udgjorde kr. 850.000. Der var også enighed mellem parterne om, at værdien af lejligheden udgjorde kr. 2.600.000, hvis der ikke skulle tages hensyn til lejemålet.

Højesteret fastslog i modsætning til Landsskatteretten og landsrettens flertal, at udlejningen til sønnerne ikke kunne anses at udgøre en sådan byrde for faren, at lejemålet havde betydning for fastsættelsen af lejlighedens handelsværdi ved salget fra hans selskab til ham. Handelsværdien blev derfor fastsat til lejlighedens handelsværdi på salgstidspunktet, når der ses bort fra lejekontrakten. Konsekvensen heraf var, at selskabet skulle avancebeskattes og ikke havde lidt et fradragsberettiget tab, mens faren skulle udbyttebeskattes efter ligningslovens § 16 A.

SKM2020. 351. SKTST (Styresignal af 1. september 2020)

I styresignalet fastlægges Skatterådets praksis for beskatning i forbindelse med medarbejderes erhvervelse af aktier eller anpartar til indre værdi eller anden favørkurs som led i en incitamentsordning. Der er tale om en skærpelse af praksis med fremadrettet virkning, som alene forventes at føre til skærpet beskatning af medarbejderne i de tilfælde, hvor der klart foreligger ikke bogførte værdier som f.eks. goodwill m.m.

Efter den nye praksis vil medarbejderne skulle beskattes af et lønaccessorium efter reglerne i ligningslovens § 16, jf. statsskattelovens § 4, når betingelserne i de særlige regler for aktieaflønnings af medarbejdere i ligningslovens § 7 P og § 28 ikke er opfyldt.

SKM2019. 234. SR

Spørger var partner i et partnerselskab. Spørger ejede sin partnerselskabsandel personligt, og ønskede nu at overdrage den til et af ham 100 % ejet selskab. Spørger havde oprindeligt købt sin partnerselskabsandel uden beregning af goodwill. Spørger ønskede at overdrage andelen til sit selskab uden beregning af goodwill. Skatterådet bekræftede, at overdragelsen af spørgers ideelle andel af partnerselskabet til et af ham 100 % ejet selskab kunne ske uden beregning af goodwill. Skatterådet kunne også bekræfte, at Spørger, i forhold til ligningslovens § 4, kunne anses for selvstændig erhvervsdrivende, og at det af ham 100 % ejede selskab dermed kunne anses for at være rette indkomstmottager vedrørende overskuddet af partnerselskabet.

SKM2020. 283. SR

Aktionærene i H1 ønskede at ændre strukturen, så en del af de nuværende aktionærer udtrådte som medejere, og andre forblev medejere i koncernen. Der planlagdes derfor først en indfrielse af et gælds-brev etableret ved en ekstraordinær udbyttelodning. Derefter planlagdes et tilbagesalg til udstedende selskab (H1) og en spaltning af H1 til tre nye selskaber. Herefter påtænkte de tilbageværende aktionærer i H3 at gennemføre en række omstruktureringer, så der etableredes personlige holdingselskaber for tre af de personlige aktionærer.

Skatterådet bekræftede, at den beskrevne værdiansættelse på X kr., som skulle tillægges en løbende værdistigning og fradrages udloddet udbytte kunne anses for handelsværdien, og at provenuet fra tilbagesalget af H2's aktier i H1 skulle anses for skattefrit udbytte. Skatterådet bekræftede også, at både ophørsspaltningen af H1 og de nærmere beskrevne omstruktureringer (aktieombytning, ophørsspaltning, omvendt lodret fusion, anpartsombytning og til sidst endnu en ophørsspaltning), der planlagdes at følge

derefter, kunne ske skattefrit uden tilladelse fra Skattestyrelsen under de nærmere angivne omstændigheder.

SKM2007. 699. SR

Skatterådet bekræftede, at en skattefri ophørsspaltning af A ApS, der ejes ligeligt af 4 anpartshavere, til 4 nystiftede modtagende selskaber - hvor hvert selskab modtager en ideel andel på ¼ af samtlige aktiver og gældsforpligtelser i det indskydende selskab - opfylder betingelsen i fusionskattelovens § 15 a, stk. 2, 2. pkt., såfremt ophørsspaltningen regnskabsmæssigt foretages på basis af de regnskabsmæssigt bogførte værdier pr. 31. december 2006 og hver anpartshaver bliver 100 % anpartshaver i et af de modtagende selskaber. De 4 anpartshavere var børn af F, der afgik ved døden i februar 2005. De 4 børn havde arvet anparterne med skattemæssig succession ved acontoudlæg fra dødsboet efter F i november 2005.

Spørgsmål 2

Lovgrundlag

Fusionskattelovens § 5

Stk. 1. Datoen for den i forbindelse med fusionen udarbejdede åbningsstatus for det modtagende selskab anses i skattemæssig henseende for fusionsdato. Det er en betingelse for anvendelsen af reglerne i denne lov, at fusionsdatoen er sammenfaldende med skæringsdatoen for det modtagende selskabs regnskabsår.

(...)

Stk. 3. Skal indkomsten i et selskab, som deltager i fusionen, opgøres efter reglerne i selskabsskattelovens § 31, stk. 5, som følge af at koncernforbindelsen, jf. selskabsskattelovens § 31 C, er ophørt eller etableret inden eller i forbindelse med fusionen, anvendes tidspunktet for ophøret henholdsvis etableringen af koncernforbindelsen uanset stk. 1 og 2 som skattemæssig fusionsdato for selskabet. Det kræves ikke, at de fusionerende selskaber har samme skattemæssige fusionsdato.

(...)

Praksis

SKM2008. 689. SR

Sagen omhandler skattefri spaltning af et ultimativt moderselskab. SKAT vurderer på baggrund af den konkrete sag, at selskabsskatteloven § 31, stk. 3, 9. pkt. ikke finder anvendelse. Den skattemæssige spaltningsdato er herefter spaltningens vedtagelsestidspunkt, hvilket medfører, at der er forskel på den selskabsretlige og skattemæssige spaltningsdato. Et problem opstår herefter, da det er en selskabsretlig ufravigelig betingelse, at aktieudstedelsen sker på baggrund af spaltningsplanen, som er udarbejdet på baggrund af værdierne på det selskabsretlige spaltningstidspunkt.

Skatterådet afgør, at en efterfølgende betalingskorrektur, der medfører udligning af værdiforskydningen, der eventuelt opstår mellem selskabsretlig og skattemæssig spaltningsdato, kan accepteres, således at denne ikke udløser skat.

SKM2008. 728. DEP

"Skatteministeriet har kommenteret en henvendelse fra FSR vedrørende lov nr. 343 af 18. april 2007 og lov nr. 344 af 18. april 2007.

(...)

Skatteministeriet er ikke enig i, at ombytningsforholdet altid skal fastsættes pr. den selskabsretlige omstruktureringsdato. Set fra Skatteministeriets synspunkt er det tværtimod naturligt, at kravet om, at vederlæggelsen skal ske til handelsværdi, skal være opfyldt på det tidspunkt, hvor omstruktureringen i øvrigt tillægges skattemæssig virkning. Det bemærkes, at vedtagelsen af omstruktureringen kan ske mere end 1 år efter den selskabsretlige omstruktureringsdato.

Skatteministeriet er opmærksom på, at det selskabsretlige krav om, at ombytning skal ske i henhold til den offentliggjorte spalttningsplan, kan give visse praktiske problemer - især i de tilfælde, hvor værdiudviklingen tydeligt kan følges. Det er imidlertid Skatteministeriets vurdering, at det vil være forholdsvis få tilfælde, hvor der er tydelig forskel mellem den andel af værdierne, som aktionærerne skal modtage i henhold til spalttningsplanen, og den andel af værdierne, som de faktisk modtager på tidspunktet for spalttningsplanens vedtagelse.

I disse tilfælde vil det normalt være muligt at gennemføre en betalingskorrektur mellem de modtagende selskaber, således at betingelsen i fusionsskattelovens § 15 a, stk. 2, kan opfyldes, jf. også Skatterådets afgørelse i SKM2008. 689. SR, hvor Skatterådet accepterede, at betalingskorrektur ikke udløste skat hos det modtagende selskab. (...)"

Spørgsmål 3

Lovgrundlag

Fusionsskattelovens § 15 a

Stk. 1.

1. Ved spaltning af et selskab har selskaberne adgang til beskatning efter reglerne i § 15 b, stk. 1 og 2, når såvel det indskydende selskab som det modtagende selskab er omfattet af begrebet selskab i en medlemsstat i artikel 3 i direktiv 2009/133/EF og ikke ved beskatningen her i landet anses for en transparent enhed.
2. Det er en betingelse for anvendelsen, at der er opnået tilladelse hertil fra told- og skatteforvaltningen.
3. Told- og skatteforvaltningen kan fastsætte særlige vilkår for tilladelsen og kan foreskrive, at der specifikt udarbejdes dokumenter, der skal indsendes inden for de frister, der er nævnt i § 6, stk. 3, eller § 6, stk. 4.
4. Ved spaltning af et selskab har selskaberne som nævnt i 1. pkt. adgang til beskatning efter reglerne i § 15 b, stk. 1 og 2, uden at der er opnået tilladelse hertil fra told- og skatteforvaltningen, jf. dog 5.-11. pkt.
5. Anvendelsen af 4. pkt. er betinget af, at selskaber, der efter spaltningen ejer mindst 10 pct. af kapitalen eller aktier, der er omfattet af definitionen af skattefri porteføljeaktier i aktieavancebeskatningslovens § 4 C, i et af de deltagende selskaber, ikke afstår aktier i det eller de pågældende selskaber i en periode på 3 år efter vedtagelsen af spaltningen.
6. Uanset 5. pkt. kan aktierne i et deltagende selskab i den nævnte periode afstås i forbindelse med en skattefri omstrukturering af den nævnte selskabsdeltager eller det pågældende deltagende selskab, hvis der ved omstruktureringen ikke sker vederlæggelse med andet end aktier.
7. I sådanne tilfælde finder den i 5. pkt. nævnte betingelse i sin restløbetid anvendelse på selskabsdeltageren henholdsvis det eller de deltagende selskaber i den efterfølgende skattefri omstrukturering.
8. 4. pkt. finder ikke anvendelse, hvis det indskydende selskab har mere end én selskabsdeltager og en eller flere af disse har været selskabsdeltagere i mindre end 3 år uden at have rådet over flertallet af stemmerne og samtidig er eller ved spaltningen bliver selskabsdeltagere i det modtagende selskab, hvor de tilsammen råder over flertallet af stemmerne.

9. 4. pkt. finder heller ikke anvendelse på spaltning omfattet af stk. 3, hvis en selskabsdeltager, der beskattes af aktierne i det indskydende selskab efter aktieavancebeskatningslovens § 17, og som samtidig kan modtage skattefrit udbytte af disse aktier, vederlægges med andet end aktier i det eller de modtagende selskaber.
10. 4. pkt. finder heller ikke anvendelse, hvis en person eller et selskab, der har bestemmende indflydelse i det indskydende selskab, jf. ligningslovens § 2, hverken er hjemmehørende i EU/EØS eller i en stat, som har en dobbeltbeskatningsoverenskomst med Danmark.
11. 4. pkt. finder heller ikke anvendelse, hvis der i en periode på 3 år forud for vedtagelsen af spaltningen er overdraget aktier i det indskydende selskab uden skattemæssig succession til et eller flere selskaber, der er koncernforbundne med det overdragende eller overdragede selskab, jf. kursgevinstlovens § 4, stk. 2, og hvis aktierne omfattes af aktieavancebeskatningslovens §§ 4 a, 4 b eller 4 c.

Stk. 2.

1. Ved spaltning forstås den transaktion, hvorved et selskab overfører en del af eller samtlige sine aktiver og passiver til et eller flere eksisterende eller nye selskaber ved i samme forhold som hidtil at tildele sine selskabsdeltagere aktier eller anparter og eventuelt en kontant udligningssum.
2. Det er en betingelse for anvendelsen af stk. 1, 4. pkt., at værdien af de tildelte aktier eller anparter med tillæg af en eventuel kontant udligningssum svarer til handelsværdien af de overførte aktiver og passiver.
3. Det er endvidere en betingelse for anvendelsen af stk. 1, 4. pkt., at forholdet mellem aktiver og forpligtelser, der overføres til det modtagende selskab, svarer til forholdet mellem aktiver og forpligtelser i det indskydende selskab.
4. Det er endelig en betingelse for anvendelsen af stk. 1, 4. pkt., at der ikke tildeles kontantvederlag til selskaber, der ved spaltningen ejer mindst 10 pct. af kapitalen i det indskydende selskab, eller hvis aktier i det indskydende selskab er omfattet af definitionen af koncernselskabsaktier i aktieavancebeskatningslovens § 4 B eller definitionen af skattefri porteføljeaktier i aktieavancebeskatningslovens § 4 C.

Stk. 3. Ophører det indskydende selskab ikke ved en spaltning, skal de aktiver og passiver, der overføres til det modtagende selskab eller til hvert af de modtagende selskaber, udgøre en gren af en virksomhed, jf. § 15 c, stk. 2.

(...)

Spørgsmål 4

Se spørgsmål 1

Spørgsmål 5

Lovgrundlag

Ligningslovens § 3

Stk. 1. Skattepligtige selskaber og foreninger m.v. skal ved indkomstopgørelsen og skatteberegningen se bort fra arrangementer eller serier af arrangementer, der er tilrettelagt med det hovedformål, eller der som et af hovedformålene har at opnå en skattefordel, som virker mod formålet og hensigten med skatteretten, og som ikke er reelt under hensyntagen til alle relevante faktiske forhold og omstændigheder. Et arrangement kan omfatte flere trin eller dele.

Stk. 2. Ved anvendelsen af stk. 1 betragtes arrangementer eller serier af arrangementer som værende ikke-reelle, i det omfang de ikke er tilrettelagt af velbegrundede kommercielle årsager, der afspejler den økonomiske virkelighed.

Stk. 3. Indkomstopgørelsen og skatteberegningen skal foretages på baggrund af det reelle arrangement eller serie af arrangementer, hvis der ses bort fra arrangementer eller serier af arrangementer efter stk. 1

Praksis

SKM2020. 293. SR

Skatterådet bekræftede, at en nærmere beskrevet spaltning kunne ske skattefrit og ikke berørte skattefriheden for den aktieombytning, der blev gennemført umiddelbart inden. I forlængelse af aktieombytningen og ophørsspaltningen likvideres det ene selskab, der blev stiftet ved spaltningen.

Når ophørsspaltningen efterfølges af en likvidation, bringes selskabsstrukturen tilbage til, hvordan den så ud før spaltningen, men spørger opnåede at "omkvalificere" et skattepligtigt udbytte til udlodning af likvidationsprovenu. Udlodning af likvidationsprovenuet beskattes efter reglerne i aktieavancebeskatningsloven, og anskaffelsessummen på anparterne kunne fratrækkes ved opgørelse af gevinst på anparterne.

Ved udlodning af likvidationsprovenuet vil Spørger være skattepligtig af 10,5 mio. kr. som aktieindkomst. Aktieindkomst er skattepligtig med 42 %. Hvis spaltningen og likvidationen ikke ville blive gennemført, men udbyttet udloddes direkte til Spørger, var Spørger skattepligtig af hele udlodningen (50 mio. kr.) som aktieindkomst.

Skatterådet fandt, at det var i strid med formålet og hensigten med skatteretten, hvis det var muligt at omkvalificere en skattepligtig udbytteudlodning til et likvidationsprovenu, hvor anskaffelsessummen på anparterne kunne fratrækkes ved opgørelse af gevinst på anparterne.

Skatterådet fandt, at ligningslovens § 3 fandt anvendelse.